

AMSTERDAM ALTERNATIVE

The political program of the desirable future

Read more on pag. 02

Het politieke programma voor de wenselijke toekomst

Lees meer op pag. 03

Some reflections on the eviction of Waldeck Pyrmontlaan 8 Amsterdam

Read more on pag. 04

Doorpakken met coöperatief wonen in Amsterdam

Lees meer op pag. 08

Actie voeren voor meer ruimte voor kunst en cultuur in de stad

Lees meer op pag. 16

To demystify and decriminalize

Read more on pag. 10

Participating venues:
ADM-Slibvelden, AstaroTheatro, Badhuistheater, Bajesdorp, Cavia, Cinetol, Cultureland, De Ceuvel, De Fabriek, De Nieuwe Anita, De Ruimte, Fort van Sjakoo, Kaskantine, Kostgewonnen, LIMA, NieuwLand, OCCII, OT301, Pakhuis Wilhelmina, Plantage Dok, Plein Theater, Ruigoord, Teatro Munganga, Treehouse NDSM, Volta, Vondelbunker, WG, Workshop op de Ceuvel, Zaal100, Zone2Source

Join Amsterdam Alternative
Get a membership

The political program of the desirable future

Special

The 41st Amsterdam Alternative newspaper is a special edition, related to the Amsterdam municipal elections of Wednesday, March 16, 2022. Please note that this is not a voting guide, because in this special we pay no attention to the programs of the existing political parties. Rather see it as a first step towards the political program of Amsterdam Alternative. A pilot project, because we are not (yet) a political party, so unfortunately you can not (yet) vote for Amsterdam Alternative. This paper is an inspiration document in which we write/think/philosophize about a desirable future for everyone, and maybe even a harbinger of something we will work on in the coming years.

This paper is an inspiration document in which we write/think/philosophize about a desirable future for everyone

The failed 'new spring'

For the past four years we have lived in the Amsterdam of the supposedly most leftist and progressive coalition ever. Together with D66, SP and PVDA, GroenLinks forged beautiful plans and in 2018 presented a coalition agreement called 'A new spring, a new sound,' which many called 'unmistakably progressive.' Because of the promising words about equality of opportunity, participating without debt, care, inclusiveness, safety, sustainability, balance, innovation, democratization and the invaluable value of art, expectations were high. Amsterdam would finally become a just city for all.

But unfortunately it didn't work out that way. Little has come of all those beautiful progressive intentions: The ADM terrain was evicted. Lutke-meer evicted and almost destroyed. Blackstone took over part of our housing market. Part of our social housing was demolished or sold. Less green in Amsterdam. More millionaires and poverty. More hotels. Less grip on the housing market where more grip was promised. Investors bought houses and turned them into expensive rental houses. Social rent for social projects was promised but not realized. It looked as if a large number of community centers and libraries might be closed. Our waste disposal facility has been sold to a Chinese multinational. The money supply for incubators has been largely turned off. The triangle of the mayor, chief of police and public prosecutor is acting disproportionately hard against squatters, although no evictions would be implemented if this would lead to vacancy. And so on...

Belief in the future

In this newspaper you will find a series of articles on the 'big' issues, the hot topics. In all articles we evaluate the current situation and at the same time look at the desirable future. No pessimistic stories about a dark future in which the rich trample the poor even more, but a future with hope. For young and old, but also

for future generations. A future based on freedom, equality, balance with nature, diversity, solidarity, respect and above all the belief that change is possible. At the moment our belief in the future is stuck. We no longer seem convinced that we can detach ourselves from the powerful, rotten system that forces us to believe in the workings of the market, in the lies of our representatives, in the salvation of technology, in the importance of consuming, in the value of gold and crypto, and in many other nonsensical things. We adhere to these things because we have to, but deep down we feel that it is not right. Let's regard this paper as the end point of the belief in the money and consumption driven society, and as the starting point of the belief in a desirable future.

Movement

Amsterdam Alternative was founded in 2015 as a collective project of a number of free spaces in Amsterdam. At first it was a small group that would support each other through exchange of knowledge and experience, later on a bi-monthly free newspaper was established, discussion evenings were organized, and the initiative was taken to create Vrij Beton and the AA Academy. We are always moving forward and getting bigger. Growth has never been a goal in itself, but it happens because many (especially young) people believe in our vision, and we are very glad to see that.

Amsterdam Alternative is - as some people mistakenly think - not only about free spaces and squatting, but also about the climate, housing, inclusion, art, economy and other important issues. Amsterdam Alternative is not only about sending information, but also about discussing, listening, learning, experimenting, taking action and working together. We promote doing (hands on), because doing creates movement and movement creates change. In that sense, you could say that Amsterdam Alternative is a movement that encourages movement. To strengthen these movements we want to expand. We want a number of permanent spaces in the city, collective premises from which we can work, a space for weekly independent discussion evenings and other public functions. But also an expanded Academy, expansion of our media channels, an emergency fund to provide assistance, an activism department and maybe eventually a political party as well.

Debt and culpability

For inspiration, I've been looking at the political programs of various par-

ties this past week, both at the national and municipal level. Whole tomes full of fancy words, action points and promises, which are probably read by less than 5% of the population. All of them bulge with the prospects of a safe, healthy and prosperous future. And all of them are firmly convinced of their own righteousness. In most cases the programs have been elaborated to the smallest detail in order to please every potential voter in one way or another. Politicians know full well that people ultimately choose the party that is best for them. People do not choose out of idealism for a better world, but with an eye on their wallet and out of fear. Fear of the unknown, fear of sharing, fear of giving in, fear of losing purchasing power, and so on. And where there is fear, the one who could be accused for that fear is hunted down. It is easy to point the finger, because then you can blame problems on someone else. But that is where we go wrong. Everyone is to blame, politicians, businesses and voters alike. It would be quite a step if we could all recognize and acknowledge this. But in the end, it's not about who is guilty, it's about how we can solve prob-

lems together. Responsibility! We should perhaps even remove the concepts of guilt and blame from the political debate, because they stand in the way of a constructive conversation, and are at the root of much misery in society.

We are allowed to make mistakes. As long as our intentions are pure, and in the service of the right goal.

An ode to doubt

Our political system is set up in such a way that we go to the polls every four years. From a democratic point of view this is of course very nice, but the consequence of this system is that it gets in the way of long-term thinking, and that politicians start functioning and thinking in cycles of four years, scoring points in order to be re-elected. As far as we are concerned, the focus on the long term is essential, not quick successes but really good results. And this is why we are trying to develop a collective strength that can eventually get even the most entrenched systems moving. With the emphasis on the collective, because in our view it's all about working together, listening to each other and being on top together.

Part of having and developing a long-term vision is recognizing that we don't know all the answers. No one holds the truth. Even the intellectual wise guys who think they are very smart don't know everything. Thinking you know something is very different from really knowing something or doing something,

motivated by financial motives, the lobby of multinationals or your own ego. Come out for your ignorance, it is not a problem. We are allowed to hesitate between different options. We are allowed to make mistakes. As long as our intentions are pure, and in the service of the right goal. In political programs there is no place for doubt, because doubt is associated with weakness. But doubt is also a strength, especially if you dare to adjust, dare to make changes if something is not working. Precisely for this reason, we will not make any promises in our pilot program, we will not formulate any specific action points and we will not provide irrefutable evidence. Amsterdam Alternative embraces the power called doubt.

It is beyond doubt that a world based on the pursuit of infinite growth, abundant consumption, infinite energy use, profitability thinking, and the deliberate drive for conflict and division is unsustainable. It doesn't work, because that's how we strip the world of passion, love, and intuition. We break with our nature and the natural world. So-called playing it safe is useless. We cannot and should not stand still while the world moves. No nostalgia, no going back to the old normal, but moving on, changing, adapting ourselves, scraping, trying new things, reinventing the wheel, and at the same time listening to our hearts and putting first what is really important.

Joint work of art

As you will see in this paper, this is not a traditional political program. No bullet points, no promises and no action points. Rather, it is a painting. A joint work of art, in which we try to paint a picture of the future. Not the one and only truth, but an impetus for movement. To get away from traditional politics, the culture of compromise, the profit motive and the tradition of weak excuses for unfulfilled promises. A collective work of art is not a compromise, but a work that has come about by combining different forces and talents. A collective force, a collective imagination. Something new that could never have been made by one individual. Surprising, because it may unite multiple opinions and viewpoints, fuse multiple truths. Maybe we should approach our future as a collective work of art. Living from passion and feeling, thinking from equality and balance with nature. Moving away from the business approach. Life is not a business, but an adventure.

Join us

A lot of ambitious plans. Probably completely unrealistic in the eyes of some, but that doesn't stop us believing in it. We stand tall and move forward. No rush, our focus is on the long term. To continue thinking, building and moving forward we can use everyone's input and energy. The movement, the collective power cannot exist without motivated people, so therefore here-with a call to everyone who feels attracted to our thoughts. Join Amsterdam Alternative! We are looking for writers, thinkers, photographers, politicians, freethinkers, real estate agents, architects, foresters, inventors, psychonauts, artists, farmers, musicians, drivers, bankers, lab technicians, data analysts, potters, pilots, osteopaths, brewers, builders and other friends.

Sign up as a member of the society at www.amsterdamalternative.nl.

Het politieke programma voor de wenselijke toekomst

Special

De 41ste Amsterdam Alternative krant is een speciale uitgave, gerelateerd aan de Amsterdamse gemeenteraadsverkiezingen van woensdag 16 maart 2022. Let op, dit is geen stemwijzer, want we besteden in deze special géén aandacht aan de programma's van de bestaande politieke partijen. Zie dit nummer eerder als een aanzet tot het eerste politieke programma van Amsterdam Alternative. Een pilot project, want wij zijn geen politieke partij, dus kun je niet op Amsterdam Alternative stemmen. Deze krant is een inspiratiedocument waarin we schrijven/nadenken/filosoferen over een wenselijke toekomst voor iedereen, en misschien wel een voorbode van iets waarmee we aan de slag gaan de komende jaren.

De mislukte 'nieuwe lente'

De afgelopen vier jaar hebben we in het Amsterdam gewoond van de zogenaamd meest linkse en progressieve coalitie ooit. GroenLinks smeedde samen met D66, SP en PVDA mooie plannen en presenteerde in 2018 een coalitie-akkoord genaamd 'Een nieuwe lente, een nieuw geluid', dat door velen 'onmiskenbaar progressief' werd genoemd. Door de veelbelovende woorden over kansengelijkheid, meedoen zonder schulden, zorg, inclusiviteit, veiligheid, bouwen, duurzaamheid, balans, innovatie, democratisering en de onschatbare waarde van kunst waren de verwachtingen hoog gespannen. Amsterdam zou eindelijk een rechtvaardige stad voor iedereen worden.

Maar helaas, dat is niet gelukt. Er is weinig terecht gekomen van al die mooie progressieve voornemens: Het ADM terrein werd ontruimd. De Lutkemeerpolier ontruimd en bijna kapotgemaakt. Leegstaande gemeentepanden gaan nog steeds naar antikraak bureau's in plaats van naar maatschappelijke initiatieven, Blackstone nam een deel van de woningmarkt over. Een groot aantal sociale huurwoningen werd gesloopt en verkocht. Er is minder groen in de stad. Het aantal miljonairs en de armoede namen toe. Meer hotels. Minder grip op de woningmarkt terwijl meer grip was beloofd. Beleggers kochten massaal koopwoningen op en maakten er dure huurwoningen van. Een maatschappelijke huur voor maatschappelijke initiatieven werd beloofd maar niet gerealiseerd. Het had weinig gescheeld of een groot aantal buurthuizen en bibliotheken waren gesloten. Onze afvalverwerking is verkocht aan een Chinese multinational. De kraan voor de broedplaatsen is grotendeels dichtgedraaid. De driehoek van burgemeester, politie en openbaar ministerie treedt buitenproportioneel hard op tegen krakers, terwijl er niet ontruimd zou worden voor leegstand. Enzovoorts...

Geloof in de toekomst

In deze krant vind je een serie artikelen over de 'grote' thema's, de hete hangijzers. In alle artikelen evalueren we de huidige situatie en kijken we tegelijkertijd naar de wenselijke toekomst. Geen pessimistische verhalen over een duistere toekomst waarin de rijken de armen nog meer vertrapten, maar een toekomst met hoop. Voor jong en oud, maar ook voor toekomstige generaties. Een toekomst gebaseerd op vrijheid, gelijkheid, balans met de natuur, diversiteit, solidariteit, res-

pect en vooral het geloof dat veranderingen mogelijk zijn. Op dit moment zit ons geloof in de toekomst muurvast. We lijken er niet meer van overtuigd dat we ons nog los kunnen maken van het machtige, verrotte systeem dat ons dwingt te geloven in de werking van de markt, in de leugens van onze volksvertegenwoordigers, in de redding door techniek, in het belang van consumeren, in de waarde van goud en crypto, en in nog tal van andere onzinnige zaken. We houden vast aan die dingen omdat het moet, maar diep van binnen voelen we dat het niet klopt. Laten we deze krant zien als het eindpunt van het geloof in de door geld en consumptie gedreven samenleving, en als het startpunt van het geloof in een wenselijke toekomst. Een alternatief Amsterdam waarin onze idealen vorm krijgen.

Beweging

Amsterdam Alternative is in 2015 opgericht als collectief project van een aantal vrijplaatsen in Amsterdam. In eerste instantie ging het om een kleine groep die elkaar door uitwisseling van kennis en ervaring zou steunen, later kwam er een tweemaandelijks gratis krant, werden er discussieavonden georganiseerd, en werd het initiatief genomen tot Vrij Beton en de AA Academy. We gaan steeds verder en worden steeds groter. Groeien is nooit een doel *an sich* geweest, maar het gebeurt omdat veel (vooral jonge mensen) geloven in onze visie, en daar zijn we heel blij mee.

Amsterdam Alternative gaat – zoals sommige mensen ten onrechte denken – niet alleen over vrijplaatsen en kraken, maar ook over het klimaat, huisvesting, inclusie, kunst, economie en andere belangrijke zaken. Amsterdam Alternative gaat niet alleen over het zenden van informatie, maar ook over discussiëren, luisteren, leren, experimenteren, actievoeren en samenwerken. We promoten het doen (handen uit de mouwen), want doen zorgt voor beweging en beweging voor verandering. In die zin zou je kunnen zeggen dat Amsterdam Alternative een beweging is die aanzet tot beweging. Om die bewegingen te versterken willen we verder uitbreiden. We willen een aantal vaste plekken in de stad, collectieve panden van waaruit we kunnen werken, een plek voor wekelijkse onafhankelijke discussieavonden en andere publieke functies. Maar ook een uitgebreide Academy, uitbreiding van onze mediakanalen, een noodfonds om hulp te kunnen bieden, een activisme-afdeling en sommigen dromen zelfs van een eigen politieke partij.

Schuld(ig)

Ik heb de afgelopen week ter inspiratie de politieke programma's van verschillende partijen bekeken, zowel op landelijk als op stedelijk niveau. Hele boekwerken vol mooie woorden, actielijsten, speerpunten en beloftes, die waarschijnlijk door nog geen 5% van de bevolking worden gelezen. Allemaal puilen ze uit van de vooruitzichten op een veilige, gezonde en welvarende toekomst. En allemaal zijn ze heilig overtuigd van hun eigen gelijk. De programma's zijn in de meeste gevallen uitgewerkt tot in de kleinste details om op die manier iedere potentiële kiezer op de een of andere manier te *pleasen*. Want de politiek weet donders goed dat mensen uiteindelijk kiezen voor de partij die het best is voor hunzelf. Mensen kiezen niet uit idealisme voor een betere wereld, maar met een oog op hun portemonnee en uit angst. Angst voor het vreemde, angst om te delen, angst om in te leveren, angst voor het verlies van koopkracht, en ga zo maar door. En waar angst is wordt gejaagd op degene die schuld zou hebben aan die angst. Het aanwijzen van schuldigen is namelijk makkelijk, omdat je de schuld van problemen dan bij iemand anders kunt leggen. Maar daar gaan we in de fout. Iedereen is schuldig, zowel de politiek als het bedrijfsleven en de kiezers. Het zou een hele stap zijn

twijfelen tussen verschillende opties. We mogen fouten maken. Als onze intenties maar zuiver zijn, en in dienst staan van het juiste doel. In politieke programma's is echter geen plek voor twijfel, want twijfel wordt geassocieerd met zwakte. Maar twijfel is ook een kracht, vooral als je durft bij te sturen, durft te veranderen als iets niet werkt. Precies om deze reden zullen wij in ons pilot programma geen beloftes doen, geen speerpunten formuleren en geen onomstotelijke bewijzen aanvoeren. Amsterdam Alternative omarmt de kracht die twijfel heet.

Het staat als een paal boven water dat een wereld, gebaseerd op het streven naar oneindige groei, naar overvloedig consumeren, naar oneindig energieverbruik, rendementsdenken, en het opzettelijk aansturen op conflict en tweedeling niet vol te houden is. Het werkt niet, omdat we de wereld op die manier ontdoen van passie, liefde en intuïtie. We breken met onze natuur en de natuur. Zogenaamd op *safe* te spelen is nutteloos. We kunnen en moeten niet stilstaan terwijl de wereld beweegt. Geen nostalgie, niet terug naar het oude normaal, maar meebewegen, meeveranderen, aanpassen, schaven, nieuwe dingen proberen, het wiel opnieuw uitvinden, en tegelijkertijd luisteren naar ons hart en vooropstellen wat echt belangrijk is.

Gezamenlijk kunstwerk

Zoals je zal zien in deze krant is dit geen traditioneel politiek programma. Geen *bullit points*, geen beloftes en geen speerpunten. Het is eerder een schilderij. Een gezamenlijk kunstwerk, waarin we een beeld van de toekomst proberen te schilderen. Niet de enige echte waarheid, maar een aanzet tot beweging. Los komen van de traditionele politiek, de compromiscultuur, het rendementsdenken en de traditie van slappe smoezen voor niet ingeloste beloftes. Een gezamenlijk kunstwerk is geen compromis, maar een werk dat tot stand is gekomen door het bundelen van verschillende krachten en talenten. Een collectieve kracht, een collectieve verbeelding. Iets nieuws dat nooit door één individu gemaakt had kunnen worden. Verrassend, omdat het wellicht meerderde meningen en standpunten verenigt, meerdere waarheden doet samensmelten. Misschien zouden we onze toekomst wat meer moeten benaderen als een gezamenlijk kunstwerk. Leven vanuit passie en gevoel, denken vanuit gelijkheid en balans met de natuur. Loskomen van de zakelijke benadering. Het leven is geen onderneming, maar een avontuur.

Sluit je aan

Een hoop ambitieuze plannen. In de ogen van sommigen waarschijnlijk volledig onrealistisch, maar dat houdt ons geloof niet tegen. Wij blijven overeind en bewegen verder. Geen haast, onze focus ligt op de lange termijn.

Om verder te kunnen denken, bouwen en bewegen kunnen we ieders input en energie gebruiken. De beweging, de collectieve kracht kan niet zonder gemotiveerde mensen, dus daarom bij deze een oproep aan iedereen die zich aangetrokken voelt tot onze gedachten. Sluit je aan bij Amsterdam Alternative! We zoeken schrijvers, denkers, fotografen, politici, vrijdenkers, makelaars, architecten, boswachters, uitvinders, psychonauten, kunstenaars, boeren, muzikanten, chauffeurs, bankiers, laboranten, data-analisten, pottenbakkers, piloten, osteopaten, brouwers, bouwers en andere vrienden.

Meld je aan als lid en doe mee:

www.amsterdamalternative.nl
info@amsterdamalternative.nl

Some reflections on the eviction of Waldeck Pyrmontlaan 8, Amsterdam

Last Sunday we were evicted from our home after having been there for 5 days. Here are some reflections on what happened.

We had a small taste of what could have been when we made Waldeck Pyrmontlaan 8 in Amsterdam our home. Even though the last few days have been hard on us, there were many moments filled with joy and hope. The support and acts of solidarity we received from old and new friends, comrades and neighbours have deeply touched us. After 5 days of occupation and what we thought was a successful public revealing of the squat, we were quickly reminded of what should've been so obvious to us; that there is no safety for people like us living under the state and it's capitalist system. All evictions are a form of violence and Sunday was no exception. We have yet to hear all the stories and experiences surrounding the eviction, and we are only representing our own experiences here.

Who we are

We are people with political convictions, with a longing for freedom. Our struggle and our wounds are written and felt in our bodies. We are individuals with hopes and dreams, worries and problems. We squat for many reasons, both political and personal. Out of necessity, because we need housing, but also because in these acts of collective resistance, we create the space to feel free and find each other. Most of us are students at different universities, MBO's or high schools in Amsterdam and around. Others with us are not in university at all but would have liked to be- if it wasn't for the prospect of crippling debt and the financial pressure to go straight into work. Like that of many people, our lives have been defined and shaped by precarity. Our housing situation is precarious. Some of us sleep on couches, in shelters, hostels or squats. Others have rental contracts (mostly temporary- almost all overpriced). Student life is often described as the time of your life- But it is hard to be alive when you are struggling to survive.

We also go to school to emancipate ourselves through learning, but the current situation makes it impossible to learn beyond the curriculum set by the schools. For many, universities are seen as the great equaliser, a way to get over the unfortunate circumstances you are born into, and it does work sometimes, but most are left working precarious jobs even after they finish their degrees- just with more debt. We don't start on an equal footing and socio-economic class intersects with oth-

er identity factors making it even harder for some to succeed. We are tired of being ashamed of our financial situation. We are not less intelligent because of it. For those out there who are in a similar position, get in touch, or set up your own assemblies. You'd be surprised how many people are in the same situation. You are not alone; we can support each other. It is when we come together that we can better our situation.

On the illegal eviction

We don't believe in justice under this racist, patriarchal, capitalist system. We don't recognise the validity of its laws, courts, or authority. Nobody needs more than the house they live in. All property is theft and everyone that needs a home should take it from those that have multiple houses (especially when they are not being used?) Still, it seems worth mentioning that this was an illegal eviction. We are not surprised when those in power break their own laws; we quickly learned to expect it. We had been in the building already for 4 days and had made it our home, we provided the cops with evidence of this, see here: <https://mobile.twitter.com/jb157hfjdudx>. Initially, when the cops showed up (pretty soon after we dropped some banners), they said they would respect our house peace (*huisvrede*) and told us everything looked okay when we handed them the evidence. Only to come back in the evening the next day. First 4 cops passed by to ask us "how many of you are inside, we need to know how many riot vans to send". When asked what the reason was for the eviction we were met with a "you know" and "because we can", followed by laughter. That Sunday we had invited people over to come and help support and clean up the place. Many people came and spent hours with us cleaning pigeon shit, donating furniture and generally working on making the places even more homely. Although we kept the possibility in the backs of our minds, we did not expect the police would proceed with a speed eviction on this day - maybe naively so. This led to panic and distress with the people inside at the moment the cops showed up that were not aware of the reality of squatting. Our friends, comrades and sympathetic neighbours were beaten and dragged away by riot cops. The police came with the special unit to evict buildings, the *BraTra* (*Brand en Traangas Eenheid*). Inside the building the *BraTra* and ME choose to act in a way that put

people's lives in danger. The *BraTra* being the tools of monopolised violence they are, proceeded to use a chainsaw to cut out a part of our floor. Whilst not being warned we saw the tip of the blade penetrate through the floor, close to cutting someone's foot. We were lucky to notice this and could pull the person away. This action by the *BraTra* could have resulted in us falling through the floor or the floor to come down. After this attempt failed, they proceeded in cutting the supports of the blocked stairs, putting everyone in danger. When the *BraTra* eventually did manage to get up we were in a corner of the room. We realised we had to succumb to their force and we told them we would cooperate. At that moment one particularly ugly and angry looking pig thought it was necessary to pick up a metal pipe and hit our femme comrade on her back with it while also kneeling on her back and neck. We are not surprised but are disgusted by the acts of the police to evict this building (with brute force) for the benefit of capitalist oppressors. Our experiences are of course in no way exceptional, I experienced much worse. The institution of the police is inherently racist, sexist, ableist and classist. The law doesn't work for us and as they have proven again and again, cops are there to protect private property not people. Fuck the law, squat the world.

Fuck your basement swimming pool

We were told by several neighbours that the reason the building has been empty so long is because the owner is trying to (but failed) to get a permit to build a swimming pool in his basement. This goes without saying, but we don't give a shit about your basement swimming pool. Where you see a swimming pool we see a place that can house more than 30 people.

Why we squatted Waldeck Pyrmontlaan 8: reversed gentrification now

We hung a banner from the squat stating '*Niet wijken voor de rijken*' (don't make space for the rich). We didn't come to this neighbourhood to make friends with the rich, we came to agitate. The Vondelbuurt is one of the richest neighbourhoods in Amsterdam. Vondelpark was built for the rich, but we believe we deserve nice parks too. We didn't expect neighbours to be sympathetic, even though some were. Others were not. When the rich caught wind of our presence, they stuck up their noses and moved their expensive cars away. They pulled their children from their windows and called the cops. It brings us joy to know that we make them feel unsafe. We propose a project of reverse gentrification: They push us out of our neighbourhoods, we take over theirs. Make the rich feel afraid again. On an unrelated note, the social peace can be broken as easily as the law. Anyone can take action to disturb the sleep of those that oppress us.

Change doesn't come when
we ask for it nicely, we have
to fight for it.

We are told that we should respect private property (*'je moet gewoon met je tengels van andermans spullen afblijven'*) as if it is some kind of natural given, but what has that ever done to benefit us? Change doesn't come when we ask for it nicely, we have to fight for it. When we squat we reclaim our unpaid wages. We make use of a space that someone clearly doesn't need. It is only called theft when it benefits the poor, if the rich steal they call it profit, inheritance, rent, etc. This neighbourhood is a nest of old money, why would they deserve to live alone in these huge houses while it is the working class that created the luxury's they use.

On the lies of AT5, why we choose to represent ourselves

In the words of the journalist student that came to the squat on Sunday: "my only way to get involved and ask questions was to [...] start mopping the floor." Our lives are not study objects. Journalistic objectivity is a farce. When a journalist from AT5 came by and asked us if we wanted to do an interview we told her where she could find our statement. She told us that surely we wanted to speak to her and "get our point across". Failing to notice that 'our point' was right in front of her. The beautiful thing about direct action is that you do not make any demands from politicians or the state, you are not 'raising awareness', instead you are tackling the problem directly. Squatting and making use of the place is the point. Later, during the eviction, AT5 was there again asking people to do an interview. One of us outside did offer to speak to them. A person who was born in the Netherlands and speaks fluent Dutch, was then told by AT5 they didn't want to speak to them (probably because they were not white or posh enough) because AT5 was "looking for someone who has a better comprehension of the Dutch language." We represent ourselves, we don't owe you shit, we speak to the people we want to speak to- who understand and can relate to our struggle. We let our actions speak for us, and suggest you do the same. We want a free world, not an article on your website. Our struggle for housing is not your next edgy art project. Our violent eviction is not a spectacle to live stream. For those that are sympathetic, get your hands dirty, get involved. Understand that our struggle for freedom is linked to yours- if you cannot see this, if you are looking for objectivity in a world that is not equal, we have nothing to say to you. We are tired of explaining to those that return to the comfort of their beautiful houses every night- why we do what we do. AT5 did not speak to those that lived around that showed their support. Those brought us food and put their bodies on the line to stop the evictions.

Flinta (FEM, intersex, non-binary, trans, agender) people have always be on the front line.

This action was mostly organised and done by flinta people, those at the front line were young people and flinta people. We have always been on the frontline fighting for our own liberation. We fight back because safety was never an option we could pick. We know what it means not to be safe. Not to be able to leave an abusive family, parent, partner, situation.. simply because we couldn't (financially) afford to do so. Young, queer and flinta people were there on the front line, risking their feet against chainsaws.

Why we need to resist evictions / create a culture of resistance

Our evictions are not spectacles. Our barricades are not gestures. We do not squat because it is legally possible, we squat because there is a material need for housing. No matter how many times they evict us, as long as our need for housing is not solved we are forced to continue fighting for our own solutions. We need to create a culture of resisting evictions. Every time a place is evicted 3 new buildings must be opened in its place. Every eviction should be met with a demonstration through the streets, involving the neighbours who support our actions. We invite those, who nostalgically brag about the heydays of squatting, to get out of their legalised places and into the streets. To share their knowledge and skills. This is not the time to talk about free spaces and counterculture, this is the time for a broader anti-capitalist housing struggle in which squatting can play an important role. Get involved, share you knowledge.

Land van Ons haakt aan in de Lutkemeer

Al in 2003 besloot toenmalig stadsdeel Osdorp om in de Lutkemeerpolder Schipholgebonden bedrijvigheid mogelijk te maken. Nu, bijna twintig jaar later, wil de gemeente dit besluit alsnog verzilveren. Bij het aantreden van het ‘meest groene en linkse college ooit’ dacht Platform Behoud Lutkemeer medestanders te hebben gevonden voor de herbestemming van de polder naar agrarisch gebied. Niets bleek minder waar.

Het begon al toen een onderzoeksgroep aantoonde dat de gemeente een overeenkomst had met een van corruptie verdachte partij. Die overeenkomst kon om die reden vrij eenvoudig worden ontbonden. Maar in plaats dat dat ook gebeurde werd de heer in kwestie uitgekocht en gingen de ontwikkelrechten over naar een dochter-BV.

Ook bij biologische boerderij de Boterbloem kwam een schamele twee hectare als aanbod, samen met bestuursdwang, rechtszaken en boetes. Het college volhardde daarmee in ‘business as usual’. Ondanks alle verzoeken wilde zij niet in gesprek over de mogelijkheden. De deur bleef potdicht met het mantra: het kan niet anders.

Voedselpark Amsterdam
Behoud Lutkemeer volhardde en organiseerde keer op keer acties, inspraak, blokades en manifestaties. Duizenden mensen tekenden voor herziening van het bestemmingsplan en talloze organisaties schaarde zich achter het alternatief Biopolder.

Eind 2021 werd een groot succes geboekt: Ahold trok zich terug als kandidaat voor een groot bouwkveld. Dit vormde de aanleiding voor een alternatief: Voedselpark Amsterdam. In dit voedselpark kunnen Amsterdammers zelf hun groente en fruit verbouwen. Rechtstreeks van de akkers op het bord, door zelf te oogsten en te plukken.

Grond vrijkopen
Met Voedselpark Amsterdam willen we laten zien wat er mogelijk is in de polder. We willen donaties werven om de polder te kopen. Samen investeren we één miljoen euro en met andere grondfondsen kopen we de grond vrij.

De droom is om ideeën voor een duurzame voedselproductie aan de rand van Amsterdam daadwerkelijk in de praktijk te brengen. We willen van de Lutkemeerpolder een plek maken waar stadsboeren voedsel voor de Amsterdammers verbouwen op de meest vruchtbare grond van de stad. Een plek ook waar iedereen kan recreëren en leren, waar kennis wordt opgedaan en uitgewisseld over landbouw, duurzaamheid en biodiversiteit. En waar gewerkt wordt aan een echt groene en duurzame economie.

Land van Ons streeft naar herstel van het landschap en biodiversiteit door samen met de deelnemers land te kopen, zoals het plan Voedselpark Amsterdam.

Land van Ons haakt aan
10 Februari maakten Behoud Lutkemeer en Land van Ons bekend samen op te trekken in de Lutkemeerpolder. Land van Ons streeft naar herstel van het landschap en biodiversiteit door samen met de deelnemers land te kopen, zoals het plan Voedselpark Amsterdam. We bundelen nu onze krachten en vragen de gemeenteraad om deze groene kans te grijpen en de huidige bestemming van bedrijventerrein om te zetten naar landbouwgrond.

De ondersteuning van Land van Ons betekent winst in dubbel opzicht: de erkenning dat de Lutkemeerpolder het waard is om voor te strijden en natuurlijk de financiële steun die Land van Ons inbrengt om de Lutkemeerpolder te kopen en zodoende de patstelling met de gemeente te kunnen doorbreken.

Zeg maar wat het moet kosten
We voelen ons kortom gesterkt in ons geloof dat het behoud van Lutkemeer mogelijk is. Wel is het belangrijk om met de voeten op de grond te blijven en te realiseren dat we

Belangenverstrengeling in stadsbestuur rondom ontruiming ADM

Misschien is het verraad van de ADM, de verkoop van de ADM en het AEB en het overlopen van D66 kopstuk Udo Kock wel het beste voorbeeld van het fiasco van dit gemeentebestuur

Het verraad van de ADM en de verkoop van het ADM-terrein en het gemeentelijk afvalbedrijf AEB behoren tot de grootste fiasco's van dit stadsbestuur. In de hoofdrol: voormalig wethouder Udo Kock.

Op 7 Januari 2019 werd de ADM ontruimd: een gore streek van dit gemeentebestuur en de uitkomst van een duister steekspel. D66-wethouder Udo Kock pleitte al vanaf de vorming van dit B&W voor ontruiming. Onder druk van D66 was behoud van de ADM, een wens van GroenLinks, niet in het B&W akkoord terecht gekomen.

Ondertussen probeerde de gemeente achter de schermen de ADM te kopen. Niet om het mooiste kraakterrein van Amsterdam te behouden, maar om industrie en havenbedrijven te kunnen overplaatsen en zo ruimte te maken voor de bouw van de nieuwe woonwijk Havenstad.

Ontruimd en verkocht
Udo Kock en burgemeester Femke Halsema zetten de ontruiming door en zo kon de sloopploeg van wijlen topcrimineel Bertus Luske op 7 januari 2019 de spullen van de ADM-mensen kort en klein slaan. Dit onder toezicht oog van de politie en gemeenteamttenaren.

Vervolgens werd het ADM-terrein in het najaar van 2021 door de erven Luske voor 86 miljoen verkocht aan Beelen, een groot bedrijf in het Westelijk Havengebied dat bezig is met afval, onroerend goed en nog meer van dat alles. En wie werd daar, in december 2021, binnengehaald als de nieuwe

topman: Udo Kock. Dit als dank voor zijn inzet voor de ontruiming van de ADM en daarmee het blokkeren van de mogelijkheid dat het terrein alsnog in gemeentehanden zou komen.

Afvalbedrijf
Maar er was meer waarvoor Kock beloond moest worden. Zomer 2019 kwam het gemeentelijke Afval Energie Bedrijf (AEB) in moeilijkheden. Omdat er jaren niet was geïnvesteerd in onderhoud kwam het bedrijf deels stil te liggen. Dit leidde tot grote paniek omdat nu het Amsterdamse afval niet meer kon worden afgevoerd. B&W bedacht de volgende oplossing: verkopen. Een wethouder Kock wist wel aan wie: Beelen, een groot bedrijf in afval dat zich omgevormd had tot projectontwikkelaar.

Toen het gemeentebestuur besloot om het AEB niet aan Beelen te verkopen trad Kock in september 2019 boos af. Niemand begreep waarom, tot hij eind 2021 dus voor Beelen ging werken.

Stinkt dit of stinkt dit?

Privatisering
Dat het AEB eind 2021 vervolgens aan een Chinese miljardair verkocht is, is weer een ander, minstens zo schandelijk verhaal. De privatisering van de Amsterdamse afvalverwerking voor een half miljard: hoe krijg je dat als 'kneiterlinks bestuur' voor elkaar? Als er over enkele jaren problemen zijn met de afvoer en verwerking van het Amsterdamse huisvuil weten we in ieder geval hoe dat komt.

nog een belangrijke stap moeten maken om de gemeente te overtuigen dat er een andere bestemming moet komen voor Lutkemeerpolder.

Geld mag niet de belemmerende factor zijn bij zulke waardevolle grond. Land van Ons heeft met haar leden voldoende draagkracht. ‘Zeg maar wat het moet kosten, dan gaan we in gesprek’, aldus voorzitter Franke Remerie. Als de koop een feit wordt, kunnen Amsterdammers mee gaan denken, doen en meebeslissen over de verdere invulling.

Wat kun jij doen?
Het is dus belangrijker dan ooit om je stem te laten horen en te laten zien dat er voldoende draagvlak is in de stad. Niet alleen door te doneren, maar ook door mensen te werven: deel onze site en socials of flyers.

Vraag twee goede vrienden met een groen hart om mee te doen. Mail je favoriete lijsttrekker of een andere en tag ze op twitter met #voedselpark020

Wij gaan door met het werven van het miljoen. Omdat dit een belangrijk onderdeel is van de campagne: we laten zien dat er duizenden Amsterdammers zijn die het plan steunen en er zelfs geld voor over hebben. Wij het draagvlak, Land van Ons de draagkracht. Eigenlijk zeggen we: als Amsterdam een miljoen opbrengt, dan doet Land van Ons de rest. En dat betekent dus eigenlijk dat je met een tientje al ruim vier vierkante meter Lutkemeer financiert! Doe ook een donatie via www.voedselparkamsterdam.nl

Squares, rectangles, circles

Art, since its inception has provided a visualization of the culture of humankind. It brought the visualizations of our customs, traditions, wealth and mindset. From the early decades of the 20th century, modernist art has been driven by the Industrial Revolution and the societal progress of the modern industrial life. Modern art turned away from Realist representational tendencies, leaving it behind as a model for reinterpretation or even parody. Artists re-created the reality they perceived, visualizing their subjective feelings, as well as experimenting with colour, form and shapes in painting techniques. Just as in previous centuries, modern artists took an interest in humanity and social life, yet at this time the world begun to be portrayed through an indirect and abstract perspective. Russia, or to be more precise the Russian Empire at its end, played a crucial role in the movement of Modern art. In the early 20th century, Moscow (similarly to Vienna or Paris) progressively transformed into a hub of avant-garde, hosting international exhibitions which included artist, such as: Pablo Picasso, Henri Matisse and Robert Delaunay. Although the attitude towards modernity differed worldwide, both male and female artists were united in subversively confronting the traditional conservative values.

Recently, I have been to an exhibition at the Hermitage Museum entitled Russian Avant-Garde: Revolution in the Arts. The exhibition narrative begins with an ambitious plan of the Bolsheviks, who laid the foundations for a new socialist state which rejected the unequal power hierarchy of the Empire. The Russian avant-garde evolved parallel with various stages of disagreements and factionalism surrounding the Communist vision of a society free from class distinctions. The exhibition specifically concentrates on two movements of the avant-garde: Suprematism and Constructivism, including porcelain artefacts (figures, dishes, cups) which were collected during the reign of Tsar Nicholas and his wife Alexandra. The two pioneers Kazimir Malevich and Wassily Kandinsky take the lead, next to works by Nikolai Suyetin, Ilya Chashnik, and designs by Sergei Chekhonin. Kandinsky and Malevich are credited for their vibrant geometrical abstract art, as well as their approaches to art theory. Kandinsky's paintings combined warm and cold colours in his palettes to achieve certain aesthetic values and awaken spiritual feelings. Malevich did not want his art to recreate the world that already existed. Instead he wanted to construct it, giving symbols from daily life brand new meanings. The informative tone of the exhibition allows for the drawing of similarities between the political and artistic revolutions. Interestingly, the Russian avant-garde was not revolutionary in the contemporary understanding of the term, as the movement had already begun before the October Revolution. This way it was more confirmative to political and social free-

doms intended by Marxist ideology of the Revolution than to the authorities of the Tsar. The exhibition chronologically leads towards the Stalinist period, known for its suppression of prior avant-garde creativity, and the emergence of Socialist Realism as the dominant style. It was refreshing to read the wall texts, which did not concentrate solely on Stalin's authoritarian persona, but rather objectively presented the bigger picture. It helped me as a viewer to keep my emotions on hold and simply learn about the historical context of the early Soviet Union. In this article, I focus on the most well-known names and artworks, but the agitation plates or the entire history of Russian figurative and decorative porcelain deserve as much attention.

The viewer is inspired to hypothesize about how art can mobilize the masses, and by that make a change in the world.

We like to tell stories. During retrospective exhibitions, such as this one at the Hermitage, the viewer can look for connections between the past and the contemporary times. Taking Russian avant-garde as the example, the viewer is inspired to hypothesize about how art can mobilize the masses, and by that make a change in the world. Contemporary art, due to its diversity in materials, media, forms of expression and digital technologies, appears to give us the panacea we are looking for. It can visualize just as much (our) limitless possibilities as (our) limits. We are aware of this, but then how can one as a contemporary artist move people from mere awareness about this into engagement? Similarly, as in times of the early and late Russian avant-garde, contemporary art finds itself amid technological advancement and societal tensions. Although unjust distribution in the labor market, income or public goods still accompany us everyday, we can look for other alternatives to become more focused and grounded.

Through this lens we feel like we can battle unrealistic expectations of capitalism and the high pressures of neoliberal economy.

Contemporary art does not, or should not have an artistic status quo. Russian avant-garde was revolutionary in its spirit and visual language, yet it failed in reaching public participation. Artworks, even

Stad, hoed uw infrastructuur

Een stad is als een lichaam. Een stad is (als het goed is) een levend wezen. Het lichaam van de stad bestaat, net als dat van de mens, uit beenderen, spieren, bloedvaten, huid en organen. In het geval van de stad spreken we dan meestal van de infrastructuur. En net zoals een mens zijn vitale organen op straffe van de dood niet kan verkopen (hoewel dat in sommige derde wereldlanden niettemin gebeurt), kan een stad ook niet ongestraft zijn infrastructuur verkopen.

Toch is dat in Amsterdam de afgelopen veertig jaar wél gebeurd. Onder invloed van het neoliberale marktdenken werd onder meer het Gemeente-energiebedrijf (GEB) in de jaren tachtig gesplitst en verzelfstandigd. In 2002 kwamen na diverse overnames en fusies alle faciliteiten van het voormalige GEB in handen van NUON (nu Vattenfall). In de jaren negentig werd het Amsterdamse kabelnet in de etalage gezet. KTA (Kabeltelevisie Amsterdam) werd voor zevenhonderd miljoen gulden verkocht aan het consortium A2000 (met onder meer Philips, De Telegraaf en de Perscombinatie), dat in 2000 op zijn beurt werd overgenomen door UPC (nu Ziggo). Voor een goed begrip voor de verhoudingen (en de stomiteit van het toenmalige gemeentebestuur van Amsterdam) is het wel relevant om te vermelden dat Liberty Global (het moederbedrijf van Ziggo) een beurswaarde heeft van ruim vijftien miljard euro, en dat groootaandeelhouder en miljardair John Malone de grootste particuliere landeigenaar in de VS is (8900 vierkante kilometer, meer dan de provincies Gelderland en Overijssel samen!).

Dit zijn slechts twee – zij het uiterst belangrijke – voorbeelden van de manier waarop Amsterdam zijn bezittingen heeft verkwanseld. Eigendom is immers macht, en als essentiële infrastructuur in handen valt van particuliere ondernemingen, heb je als gemeente het nakijken. Dat wreekt zich nu onder meer in de discussies over de energietransitie, want daarin is Amsterdam nu afhankelijk van de nukken van de multinationale energiegigant Vattenfall, met alle negatieve gevolgen van dien. Nu Nederland van het gas af moet, is een van de

oplossingen 'stadswarmte,' geproduceerd door de verbranding van (onder meer) huishoudelijk afval. De stadswarmtenetwerken in Amsterdam zijn eigendom van Vattenfall en Westpoort Warmte (WPW), waarin de gemeente participeert. Naast het feit dat deze vorm van energievoorziening helemaal niet zo milieuvriendelijk is als wordt voorgespiegeld (naast afval wordt ook biomassa verbrand), zijn de kosten van deze zogeheten 'hogetemperatuurnetten' voor de bewoners hoger dan die van alternatieve oplossingen, zoals het isoleren van woningen. Maar omdat de gemeente door de verkoop van haar eigendom feitelijk alle zeggenschap uit handen heeft gegeven, zijn de bewoners de klos.

Omdat de gemeente door de verkoop van haar eigendom feitelijk alle zeggenschap uit handen heeft gegeven, zijn de bewoners de klos.

Dat moet en kan anders. In de nabije en iets verder weg gelegen toekomst moet de gemeente Amsterdam alles op alles zetten om reeds verkochte infrastructuur terug te kopen, en als dat niet mogelijk blijkt investeren in alternatieven om de particuliere bedrijven die louter op verhoging van hun winsten uit zijn buiten spel te zetten. Hoe dan ook moet er een onmiddellijke stop komen op de verdere verkoop van cruciale infrastructuur, waartoe overigens ook grond (de Lutkemeerpolder!) en gemeentelijk vastgoed behoren. Deze voorzieningen moeten worden ondergebracht in collectieve, decentrale beheersorganen waarin de direct omwonenden een belangrijke stem krijgen. Alleen op deze manier kan worden voorkomen dat de publieke functie van de stad steeds verder wordt uitgekleeft en dat de verschillen tussen rijk en arm in de stad alleen maar groter worden.

if shocking, were mostly covered by the press. Causing a public scandal, though beneficial for the artist's appearance, was at the same time synonymous with a greater confrontation with the changing image of the Communist Party under Stalin's leadership. Nowadays, the digital realm helps us with reflecting on our contemporary environment, offering a greater chance of organizing an effective and equal revolution. Through this lens we feel like we can battle unrealistic expectations of capitalism and the high pressures of neoliberal economy. Our societal conscience obtains a new space for imagining a landscape, guided by a neutral language which does not stigmatize any of the social groups.

Art, be it modern or contemporary brings ideas, but above all it brings hope. But what happens if the ideas stop? How to let the environment inspire us, if the environment is all monotonous, dirty or simply offensive to you as a human. Where to look for adventure when the environment around you is not really interested in anything new? And then finally in moments like these how not to develop hate

and allow it to stop you from blending in with everything around you? One is certain- there are no one way solutions to the systemic dysfunctions we are experiencing. Nowadays, especially because of the pandemic limbo, we begin to realize what matters to us. Both on a personal and a collective level as a society. We can use this opportunity, without resorting to nostalgia or romanticizing the past and focus gradually on constructing a more inclusive future. If we like to tell stories, then why not start telling stories which are both abstract and achievable? Abstraction of the Russian avant-garde followed the revolutionary impulse and used paint or sculpting to create a new image of an emerging society. In the spirit of collective solidarity, artists wanted not only to visualize, but also to form a world which is not controlled by elites. This influential artistic wave came to an end around 1932. However, the early socialist values are materialized in artworks from these times and serve nowadays as a cultural model towards we can strive for.

Maak woningbezit transparant en richt een steunfonds op voor gedupeerde activisten

Op vrijdag 11 februari vond in de OT301 een AA Talk plaats over de woonstrijd, waar werd gediscussieerd over mogelijke strategieën en actievormen om de wooncrisis het hoofd te bieden. Na de demonstraties in diverse steden in het land van het afgelopen halfjaar zijn veel activisten een beetje 'demonstratiemoe' en is er behoefte aan ideeën voor nieuwe manieren om de strijd te voeren. Bovendien zit er sinds kort een nieuw kabinet in Den Haag met een nieuwe minister voor Volkshuisvesting, die – althans voor de *bühne* – geen gelegenheid onbenut laat om te benadrukken dat het beleid voortaan uitgaat van het in de grondwet verankerde recht op wonen. En tenslotte zijn er op 16 maart gemeenteraadsverkiezingen, waarbij de wooncrisis opnieuw hoog op de agenda zal staan.

Tijdens de bijeenkomst in OT301 werd aan de hand van een viertal stellingen uitgebreid stilgestaan bij een aantal alternatieven. Zo bracht Jan Geurtsen van Vrijkoop (www.vrijkoop.org) het model van de wooncoöperatie opnieuw onder de aandacht, maar werd ook gesproken over de heropleving van het kraken, de mogelijkheid van huurstakingen, en het overnemen van het actiemodel van Extinction Rebellion en andere milieugroeperingen (bezettingen en blokkades). Voor alle ideeën is wel wat te zeggen, maar daar staat tegenover dat er ook het een en ander tegen in te brengen is. Zijn wooncoöperaties niet uitsluitend toegankelijk voor de *'happy few'*, die geld en tijd genoeg hebben om zich hiermee bezig te houden? En zijn al die radicalere actievormen tegenwoordig niet veel te gevaarlijk voor betrokkenen, en de consequenties van arrestatie (boetes, eventueel zelfs gevangenisstraf) niet veel te zwaar?

Een ander punt dat door diverse sprekers werd benadrukt, is dat het soms heel moeilijk is om te achterhalen wie überhaupt je huurbaas is. De werkelijke eigenaar verschuilt zich achter een schimmige BV of achter een makelaarskantoor dat als *'front'* fungeert. In sommige gevallen is het zelfs zo dat de woning zelf onder BV 'a' ressorteert, het trappenhuis onder BV 'b' en de gevel onder BV 'c'. Hoe kun je dan als bewoner nog je recht halen in geval van een

conflict? Bovendien is bekend dat grote internationale beleggers als Blackstone actief zijn op de woningmarkt in steden als Amsterdam, en zo nu en dan in één klap een hele of halve straat opkopen. Of dat beleggers grotere woningen aan de sociale huurvoorraad onttrekken, om ze vervolgens op te splitsen en voor veel geld te verhuren aan bijvoorbeeld expats.

Aan het einde van de avond werden zo waar twee redelijk concrete voorstellen gelanceerd. Het eerste is om naar analogie van het werk dat het Spekulative Onderzoeks Kollektief (SPOK) deed een database aan te leggen en openbaar te maken, waarin gegevens worden verzameld over het (particuliere) eigendom van (sociale) huurwoningen in Amsterdam en andere steden in Nederland. Deze database zou via de websites van Amsterdam Alternatieve, Woonopstand! en de Bond Precaire Woonvormen toegankelijk gemaakt kunnen worden. Het tweede voorstel betreft het oprichten van een steunfonds voor gedupeerde activisten, naar analogie van de solidariteitsnetwerken die meer dan een eeuw geleden de basis vormden voor de eerste vakbonden. Als iemand een (hoge) boete opgelegd kan krijgen of misschien zelfs gevangenisstraf riskeert wegens deelname aan een bezetting, blokkade of huurstaking, of wegens betrokkenheid bij een kraakactie, kan dat een hoge drempel zijn om aan zoiets mee te doen. Maar als er een soort 'stakingskas' is om mensen mee te ondersteunen, kan dat hen wellicht over de streep trekken. En solidariteit blijft uiteraard een van de belangrijkste waarden die aan alle activisme ten grondslag liggen.

Schone energiebron als nieuwe dorpsput

Steeds meer daken vullen zich met zonnepanelen. Steeds meer windmolens omringen de stad. Waar ze kunnen staan zie je posters en banners tégen windmolens. Energie is hot. De energietransitie krijgt met vallen en opstaan vorm.

De opwek van lokale duurzame energie komt eindelijk op stoom. Maar juist nú vliegen de prijzen van energie door het dak. Zijn de stijgende energieprijzen dus de schuld van de energietransitie?

Nee, integendeel. Al vijftig jaar weten we dat fossiele brandstoffen met de bijbehorende klimaatverandering rampzalig zullen uitpakken. En al jaren weten we welke gevolgen de gaswinning in Groningen heeft én dat die bron eindig is. We zijn te laat begonnen met duurzame alternatieven, waardoor we nu zijn overgeleverd aan de grillen van de markt.

Kan het anders?

Ja. Energie is in een land als Nederland een primaire behoefte. Net als water en zorg en scholing. Energie zou daarom geen commercieel product moeten zijn waarmee slechts een handjevol grote multinational winst maken. Het goede nieuws is: dat hóeft ook niet meer. Met de huidige technieken, en met de huidige bronnen (die overal om ons heen beschikbaar zijn) kunnen we overal energie opwekken. Hoe dichterbij huis, hoe minder verliezen en hoe efficiënter dit wordt. Met als bijkomend voordeel dat we ons weer bewust worden van wat we verbruiken. En dat verbruik kan fors omlaag.

Hoe komen straks aan energie?

Een stad zal nooit alle energie die het nodig heeft lokaal produceren. Maar we kunnen een heel eind komen. Met warmtepompen, windmolens en zonnepanelen kunnen we onze eigen warmte en stroom produceren. Warmte die we in de zomer opwekken, kunnen we ondergronds opslaan voor de wintermaanden. Stroom kunnen we tijdelijk opslaan, bijvoorbeeld in de batterijen van onze elektrische (deel-)auto's. Zelfs midden in de stad kunnen we energie opwekken: op onze daken, met onze gevels en in onze tuinen. Net zoals we op onze balkons onze eigen sla kunnen plukken.

Maar niet iedereen heeft een dak of tuin

Nee, en al helemaal geen tuin waar je een windmolen in kan plaatsen. Maar samen komen we een heel eind. Overal in de stad zie je dat bewoners coöperaties oprichten en werken aan bijvoorbeeld zonnepanelen op schoolgebouwen of woonblokken. Omwonenden zijn samen eigenaar en de panelen leveren stroom aan lokale bedrijven en huishoudens.

Windmolens doen meer stof opwaaien. Windmolens nemen op de grond maar

weinig plek in, ze wekken ongelooflijk veel energie op, maar ze hebben een grote impact op hun omgeving. Een aantal Amsterdammers wijst windmolens daarom af. Een groter deel van de Amsterdammers laat, met het oog op toekomstige generaties, geen mogelijkheid onbenut. In Amsterdam Noord namen bewoners al jaren geleden het initiatief voor windmolens voor en door Amsterdammers. Vijf Amsterdamse energiecoöperaties sloegen de handen ineen om samen met omwonenden coöperatieve windmolens te realiseren aan de Noorder IJ-plas.

Ook zien we dat in steeds meer wijken bewoners plannen maken om op wijkniveau warmte op te wekken. Bewoners van het WG-terrein oogsten vanaf 2023 de warmte die de zomerzon achterlaat in het grachtenwater. In de Watergraafmeer werken bewoners aan een warmtesysteem dat de restwarmte van datacenters benut. In Zuidoost maken bewoners een plan om van etensresten en riool groen gas te maken. En weer anderen kijken hoe ze met thermische panelen de zomerhitte van hun daken kunnen benutten.

Gaat dat niet veel te langzaam?

Nog wel. De koplopers doen álles voor het eerst en lopen aan tegen een muur van oude wetten en regels. Maar projecten en wijken die volgen krijgen het makkelijker en kunnen afkijken en kopiëren. Tussen wijken onderling is immers geen concurrentie. Integendeel. Coöperatieve windmolens en zonnepanelen leveren stroom aan de wijkwarmtepompen. Lokale warmtesystemen kun je aan elkaar koppelen voor meer flexibiliteit en solidariteit tussen wijken onderling.

Als we er samen de schouders onder zetten is dat niet alleen efficiënter, het is vooral ook leuk. Alle duurzame initiatiefnemers merken dat de wijk hechter wordt. Of zoals Ted Zwietering van het WG-terrein het zegt: 'Het sociale proces, met elkaar dit doen, dat geeft misschien nog wel het meeste plezier.'

De nieuwe waterputten op het dorpsplein

Buurtzonnedaken, de buurtwindmolen, het buurtwarmtesysteem: ze zijn de nieuwe waterputten op het dorpsplein: bronnen die je samen deelt en waar je samen voor zorgt. Rondom die bronnen kom je elkaar tegen. Gesprekken zullen niet meer gaan over torenhoge energieprijzen. Energie wordt niet gratis, maar we gaan betalen wat het kost. Niet meer dan dat. Op dat punt hebben we het zelf voor het zeggen.

MUSIC TIP TOP 6

Picked with care but you have to do the judging yourself. Tips and links to new releases are always welcome, please mail tips to: music@amsterdamalternative.nl. Amsterdam Alternative has a playlist on Spotify that is updated on a regular basis and a Soundcloud + dedicated page on our website with DJ mixes, Podcasts and Audio recordings of discussion nights. Find the links at the top right of our website.

LONE
Always inside your head

Label: Warp
Release date: 10-2021
Genre: Electronica, Ambient
Format: Digital, Vinyl, CD

SIMO CELL
YES.DJ
Label: TEMET
Release date: 09-2021
Genre: Electronic, Bass, Footwork
Format: Digital, Vinyl

NADIA STRUIWIGH
Pax Aurora

Label: Nous'klaer Audio
Release date: 07-2021
Genre: Electronic, Ambient
Format: Digital, Vinyl

BURIAL
Antidawn
Label: Hyperdub
Release date: 09-2021
Genre: Electronic, Ambient
Format: Digital, CD, Vinyl

AMAZONDOTCOM
War Bride
Label: Subreal
Release date: 09-2021
Genre: Electronic, Experimental
Format: Digital

VTSS
Projections
Label: Ninja Tune
Release date: 01-2022
Genre: Electronic,
Format: Digital, Vinyl

WOONCOÖPERATIES

Doorpakken met coöperatief wonen in Amsterdam

In 2014 kocht de woningbouwvereniging Soweto de Pieter Nieuwlandstraat 93-95 aan. Daarmee waren ze één van de eerste eenentwintigste-eeuwse wooncoöperatieve verenigingen ‘nieuwe stijl’ in Amsterdam. Bajesdorp was op dat moment al plannen aan het smeden voor de overname van de door hen gekraakte ciperswoningen. Een presentatie in Joe’s Garage van het Duitse Miethäuser Syndikat inspireerde VrijCoop om dat model voor collectief eigendom van vastgoed naar de Nederlandse situatie te vertalen.

In 2015 werd in de Woningwet de mogelijkheid gecreëerd voor huurders om hun sociale huurwoningen als wooncoöperatie over te nemen. Sindsdien zijn er meerdere onderzoekende pilots geweest om deze mogelijkheid te verkennen, onder andere het Actieteam Wooncoöperaties dat in 2016 van start ging in Amsterdam.

Woonvereniging De Groene Gemeenschap (IJburg) was een actieve deelnemer in deze trajecten, net als Copeckcabana (Noord). Helaas is het tot nu toe niet gelukt om in Amsterdam als wooncoöperatief sociale huurwoningen van een woningcorporatie over te nemen. Bewoners hebben daardoor geen andere keuze dan in te stemmen met een beheercoöperatie.

Ambities
Ook al voor dit college in 2018 aantrad was er al het nodige in gang gezet op het gebied van wooncoöperaties. Er liep al een pilot waar drie kavels uitgegeven zouden worden aan wooncoöperaties die nieuwe woningen wilden bouwen. Op één van die kavels, De Warren, wordt inmiddels gebouwd. Een andere, De Nieuwe Meent, kan bijna beginnen. De derde kavel, aan de Havenstraat, wordt op termijn beschikbaar gesteld.

Ondertussen zijn de ambities van het college niet getemperd. In 2019 werd enthousiast een Actieplan gelanceerd met de volgende doelen: binnen twee jaar starten vijftien tot twintig projecten, in 2025 zijn tenminste 7000 woningen gerealiseerd of in ontwikkeling en in 2040 is 10% van de woningvoorraad deel van een wooncoöperatie. Een jaar later werden de ambities alweer bijgesteld: de twee jaar werden er vier, 2025 werd 2030 en 2040 werd 2045.

Mooie ambities maar de praktijk is weerbarstig. Tot nu toe zijn er nog twee andere kavels uitgegeven en zijn er drie kavels beschikbaar (twee in Noord en één op IJburg). Verder komen er op termijn nog circa negen kavels beschikbaar. Het is een langzame start om de ambitie voor 2030 te realiseren. Om die ambitie te realiseren zouden er de komende acht jaar jaarlijks nog zo’n 25 wooncoöperaties met elk zo’n 35 woningen moeten starten.

Hordes
De eerste pilotprojecten geven aan initiatieven en de gemeente de mogelijkheid om te kijken waar de problemen zich voordoen bij de realisatie van een wooncoöperatie. Dat heeft het voor de eerste projecten lastig gemaakt, omdat men nogal eens tegen regelgeving aanloopt. Waar de gemeente met name sociale huurwoningen en middenhuurwoningen wil realiseren in wooncoöperaties, hebben initiatiefnemers juist interesse in alternatieve woonvormen zoals woongroepen. Daar botst het met de regelgeving: omdat een beetje woongroep niet meer als middenhuurwoning geldt en omdat de totale huurprijs te hoog wordt.

Een andere horde is de financiering: Nederlandse banken tonen zich terughoudend om wooncoöperaties te financieren. Het concept is onbekend en ze hebben moeite om de risi-

co’s in te schatten. De eerste projecten hebben dan ook aangeklopt bij de GLS bank: een coöperatieve bank uit Duitsland die dit concept wel snapt en graag financiert. Vlak voor de zomer van 2021 nam de gemeenteraad de Verordening Stimuleringslening Wooncoöperaties Amsterdam aan, een regeling die sinds augustus 2021 open staat. Mede hierdoor is er nu wat beweging bij de Rabobank om ook in te springen op de financiering van wooncoöperaties. Sprekend uit onze eerste ervaringen heeft de regeling zelf heeft nog wel wat finetuning nodig.

De berekening van de te betalen erfpacht zelf is ook nog een dingetje: een technisch verhaal dat er voor zorgt dat je bij hogere bouwkosten (waarvan je pas na je ontwerp en het maken van een prijsafpraak met een aannemer echt zicht op hebt) eigenlijk de erfpacht naar beneden zou moeten aanpassen.

Het enige wat met dat college te behalen was, was een broedplaats in het Bajeskwartier met Bajesdorp als kandidaat.

Bajesdorp
Dwars door al deze officiële pilots en kaveluitgiftes creëert Bajesdorp een nieuwe toren, die zowel broedplaats als wooncoöperatie zal zijn. Dit gebeurt ondanks tegenwerking van het vorige college dat, met de VVD’er Eric van der Burg op Grondzaken, natuurlijk weigerde om een paar laagbouwoningen van Rijksvastgoed over te dragen aan een groep krakers (terwijl Stadsdeel Oost destijds vóór was). Het enige wat met dat college te behalen was, was een broedplaats in het Bajeskwartier met Bajesdorp als kandidaat.

Dus gingen de Bajesdorpers in overleg met projectontwikkelaars en kwamen ze tot overeenstemming met de winnende partij, AM. Met het nodige lobbywerk slaagden we er in om gemeenteraad en het college te overtuigen om de kavel voor onze toren aan te kopen en vervolgens in erfpacht uit te geven. De ambtelijke uitvoering levert soms wat frustratie op maar met een minder links college was het waarschijnlijk nooit wat geworden.

Hoe verder?
Een volgend college heeft dus nog een hoop te doen om de wooncoöperatieve ambities van het huidige college verder te realiseren. Er moeten rap meer kavels voor wooncoöperaties worden uitgegeven en regels die wooncoöperatieven in de weg zitten moeten veranderen: als de wooncoöperatie wordt gezien als een nieuwe manier om te voorzien in toegankelijkheid en leefbaarheid van onze stad, dan moet de gemeente ook echt willen openstaan voor het vernieuwende en toekomstgerichte karakter van wooncoöperatieve initiatieven.

Obligatie
Ondertussen kun jij natuurlijk alvast een wooncoöperatie bij jou in de buurt ondersteunen, bijvoorbeeld door een obligatie te kopen op vrijkoop.bajesdorp.nl

AMSTERDAM ALTERNATIVE ONLINE

WWW.AMSTERDAMALTERNATIVE.NL

Amsterdam Alternative
Issue #41
March-April 2022

Music Tip Top 6
Text: AA
Photos: Various artists

Doorpakken met coöperatief wonen...
Text: Marije Baalman (VrijCoop, Bajesdorp)
Illustration: Maia Matches

PREFACE

Sex workers in exile

Amsterdam has an image problem. Rather, Amsterdam thinks it has an image problem– one directly relating to its curated portrayal as a hub of tolerance and liberation. However, this focus on personal freedoms has in recent years become an issue to the government, which has been working to reel back, or contain, these freedoms. The recent decision to transfer sex workers outside of De Wallen reflects these growing concerns.

The current debates around marijuana restrictions and sex work relocation, at their core, are about paperwork decriminalization and legalization acting as a band-aid for a city not yet entirely caught up with the destigmatization of drugs and sex. ‘Tolerance’ policies are merely that– a blind eye and an allowance, rather than an informed dialogue about underlying conditions. Mayor Halsema’s proposal to move the hub of the sex work industry out of *Centrum* and to the outskirts of the city is proof of this continued stigma in action, albeit under the guise of progressive egalitarianism.

For the past two decades, sex workers in Amsterdam have benefitted from the legalization of their profession that has allowed them to benefit from tax benefits, legal assistance, support in the case of exploitation, and exit programs should they choose to switch careers. Of course, these benefits are limited to those who have registered as a self-employed professional or entrepreneur. Such advantages do not always extend to particularly marginalized and at-risk individuals, particularly BIPOC and LGBTQ+ individuals as well as migrants without EU visas. The next step the city must take to ensure the health, safety, and livelihood of its sex workers is not a relocation, but an increase in network transparency, individual privacy, and allocated resources like legal help, rent reconsiderations, and educational programs.

The *Gemeenteraad* largely backs up Mayor Halsema’s plan to take sex workers out of the center. Of course, they also cite rationale such as safety, exploitation, and agency. Their claim that a “firm approach has a different effect” further highlights the criminal aspects of sex work and continues to regulate it as an inherently illegal act, as opposed to approaching the topic from a stance of social welfare and workers’ rights.

The current government plans to relocate sex workers from *De Wallen* to the outskirts of the city only exacerbates the issues of unregulated, underground sex work. The number one priority should be the health and safety of the city residents, and relocating those already in potentially precarious living conditions away from

a center hub of both business and accountability goes against that. The current plans are to build this hotel in *Amstel III*, although proposals to have it elsewhere in *Zuidoost*, *Nieuw-West*, or *Noord* are also under consideration. These locations are noticeably much more displaced from the center of the city; accountability decreases as does the amount of clientele. Since many sex workers’ clients are tourists or visitors, displacing them out of *De Wallen* would cause them to lose much of their income, which is already unstable and highly dependent on the conditions of any specific day.

Not only are the repercussions of such a move detrimental to the people this project ‘hopes to protect,’ they are also based in particularly stigmatizing and divisive rhetoric. The idea of trying to make *De Wallen* ‘more livable’ simply implies the attempt to turn it into an even more gentrified space– the livability is determined by the subject. In turn, the more the city can profit off of the subject, the more favorable they are to pander to when it comes to central locations like *De Wallen*. Luxury does not tend to look kindly upon sex work– only when in a particularly discreet way. It seems that the primary motivation behind this relocation might just be to gentrify the center for an increase in revenue.

The primary issue to solve here, however, is not one easily quantified– it is difficult to suggest ideal policies to put in place in terms of subsidies or legalizations; the approach is not political, but cultural. As a baseline, the consequences of illegal sex work– any sex work done unregistered or without a permit– should not be a criminal offense. Instead, these individuals should be aided with whatever resources they need to perform their work legally. At the moment, the fine for illegal sex work is up to €20.000 – an amount that no one working as an unregistered sex worker is likely to have on hand. While the rationale behind such fines is to avoid issues with exploitation and sex trafficking, the crime and the consequence don’t match up– why charge the individual already largely overlooked? This policy is not only discriminatory and actively detrimental to the safety and livelihood of sex workers,

VOLKSHUISVESTING

Kenter de marginalisering van volkshuisvesting in Amsterdam

Flitsactie Hoofdweg 257-1 // 12 Feb 2022

Sociale woningbouw is de afgelopen twintig jaar gemarginaliseerd geraakt in Amsterdam. Voorheen was sociale huur de aangewezen manier van wonen voor mensen met essentiële beroepen en mensen met een minimum inkomen of een uitkering. Nu wordt de sociale woningbouw afgeschilderd als het exclusieve domein voor de laagste inkomens. Sociale huur is voor losers. Dit moet anders.

Tussen 2003 en 2020 zijn zo’n 53.000 sociale huurwoningen verdwenen door verkoop, liberalisering en sloop. Onder het huidige stadsbestuur is dit beleid gewoon doorgegaan. De laatste jaren is het aantal sociale woningen administratief weliswaar niet afgenomen door nieuwbouw of verbouw. Maar dit zijn *fake* woningen zoals jongerenwoninkjes met een tijdelijk huurcontract. Als je gedurende dat vijfjarige contract geen rijke partner gevonden of de ultieme cocaïnedaal hebt gemaakt, dan kun je terug naar je ouders of ergens op een bank gaan slapen. Of je huurt een oude Kip-caravan en sluit je aan bij het groeiend aantal spookburgers (zo’n 513.000 volgens het CBS).

Rentenierseconomie

De particuliere sociale verhuur was redelijk sterk vertegenwoordigd in het centrum, Oud-West en De Pijp. Momenteel is hier bijna niets meer van over. Als gevolg van de invoer van de WOZ (de vrije markt-waarde) in het huurpuntenstelsel (dat de huurhoogte bepaalt) zijn deze woningen allemaal in de vrije huur-sector terecht gekomen. Vervolgens zijn veel van deze woningen verkamerd. Als de kamerhuur beneden de sociale huurgrens is wil dit overigens nog niet zeggen dat het om sociale woningbouw gaat. Er is immers geen sprake van een zelfstandige wooneenheid met eigen keuken, plee en douche. Met een Verordening op de Kamerverhuur heeft dit stadsbestuur dit enigszins beteugeld.

but also antithetical to Amsterdam’s supposed culture of freedom.

The government would also do well to extend more of its budget towards organizations already immersed in issues of sex workers’ rights. By allocating money to projects and foundations largely run by and for sex workers, the workers themselves can decide where it can best go, since they are much closer to the issues at hand. Organizations such as Proud, SAVE, Spot 46, P&G292, and Seksworks, as well as politicians and activists like Yvette Luhrs, who continue to provide aid and information, would be best equipped to determine further ac-

Momenteel is het aandeel particuliere verhuur al groter dan het eigen woningbezit, dit dankzij het jarenlange neoliberale beleid. Nederland en Amsterdam voorop zijn een soort rentenierseconomie geworden. Werken loont niet meer. Koop een aantal huizen en verhuur ze voor grof geld. Je hoeft dan ook bijna geen belasting meer te betalen. Leuker kon Rutte met zijn kliek het niet maken.

Stop de segregatie

Om een kentering in deze ontwikkeling te bereiken zullen een aantal dingen moeten gebeuren: De gemeente Amsterdam erkent dat goed en betaalbaar wonen een mensenrecht is en gaat daar ook naar handelen. Breek de prestatie-afspraken met de woningcorporaties open. Stop de verkoop, de liberalisering en sloop van sociale huurwoningen. Bouw minimaal 5.000 sociale huurwoningen per jaar erbij. Als de corporaties niet kunnen of willen leveren gaat de gemeente Amsterdam zelf bouwen. Los de dakloosheid op. Haal de vrije markt-waarde uit het huurpuntenstelsel, zodat alle huurwoningen onder het puntenstelsel vallen. Voer een vergunningsstelsel in voor alle huurcontracten. Verbied tijdelijke huurcontracten tenzij er een vervolg is. Gedoog kraken zolang leegstand nog niet adequaat wordt bestreden. Laat woonlasten niet boven de 30% van het netto inkomen uitkomen. En verlaag de huur van woningen als deze slecht geïsoleerd of vochtig zijn.

De woonwensen en behoeften van alle Amsterdammers moeten centraal komen te staan, niet de verdienmodellen van huisjesmelkers, beleggers en vastgoedcorporaties. Mensen die Amsterdam draaiend houden moeten er weer prettig en betaalbaar kunnen wonen. Stop de segregatie. We zitten nu met het resultaat van jaren slecht beleid door wethouders van GroenLinks en de SP, realiseer je dat als je gaat stemmen.

tion– perhaps hiring these individuals and working closely with them within the governmental framework would be a solid first step.

Instead of allowing sex tourism in Amsterdam to lead to a further disenfranchisement of sex workers where their only wrong is earning their income from the clients they get, the policies should focus instead on providing a more robust legal framework for the treatment of sex workers by clients, creating career opportunities, and working directly with those in question to create policies better reflective of their needs as opposed to making lofty decisions from above.

To demystify and decriminalize

The current licit drug economy in Amsterdam already lies in tentative balance. With Mayor Halsema's recent proposal to ban international visitors from purchasing marijuana, the regulation of controlled substances hangs in balance.

Known internationally for being a city of tolerance, Amsterdam's tolerant drug policies still create only loose guidelines for the acquisition and distribution of 'soft drugs'. While visibly more effective than criminalization at curbing substance-related repercussions such as addiction, co-morbid use, and overdose, they do not reach the problem at its core. At the moment, the general attitude of law enforcement is to allow coffeeshops to operate as long as they observe certain rules.

Current audits of coffeeshops as done by the municipality include the following requirements in order for their allowance to be kept running:

- Discouraging the use of soft drugs by young people
- Preventing criminal involvement in the sector
- Preventing public nuisance
- Protecting the health of cannabis users
- Maintaining regular contact

However, by introducing an international ban the municipality does not actually mitigate any of these issues. All of the bulleted arguments point to issues that cannot be solved by an avoidance of the problem through further criminalization, but rather through integration into a governmental system where the substances can be monitored and regulated.

The issue is that Amsterdam has been running on these tolerance policies and drug tourism for quite a long time. Although tolerance does not allow for the same control of quality and quantity as measures like decriminalization or legalization, it provides at least some amount of supervision and regulation. By implementing rules that would ban tourists or international visitors from acquiring cannabis, these individuals are more likely to turn to their unregulated counterparts. As summarized by Machteld Busz of Mainline, an Amsterdam-based harm reduction organization, "As demand won't decrease, the market will adjust and move to spaces where there is no quality control or opportunity to provide young tourists with prevention and health messages. Moreover: when young tourists need to turn to street dealers to buy cannabis, they are more likely to get offered other, harder drugs, such as cocaine."

On one hand, this turn poses a public health issue- lack of quality control makes it easier for dealers to sell synthetic cannabinoids (K2, Spice) instead, which are more likely to induce effects of paranoia, anxiety, and psychosis. Moreover, unregulated dealers might be less likely to provide advice for dosage and safe consumption due to a lack of accountability.

On the other hand, the ban also poses an issue of increased influence and integration of crime. At the moment, any sale of over 5 grams of a 'soft drug' in the Netherlands is considered illegal and could be subject to penalty; however, an aspect of the tolerance policy is that most coffeeshops, which clearly buy in a bulk quantity over the 5 gram limit, are not subject to these sourcing regulations. To increase the lack of information and transparency within a sector already accustomed to functioning beneath the level of government regulation is, quite frankly, a recipe for increased blind spots on criminal activity. Furthermore, it is simply unjust that the government accepts tax revenue from coffeeshops when the coffeeshops themselves are not fully legal enterprises.

A counterproposal includes an immediate decriminalization of all psychoactive substances. As seen when put into effect in Portugal, by turning the focus from drug use as a criminal offence to a public health issue, overdose deaths, transmissions of diseases such as HIV, and of course, incarceration rates all lower drastically. The 2022 municipal budget plan explicitly states that the security budget focus will switch to more 'hidden crimes', among which they list the drug economy. If the drug economy were simply regulated instead of hidden, perhaps that would not be so much of an issue.

The *Gementeeraad* has also expressed specific concerns over the disproportionate amount of drug paraphernalia souvenirs sold in the city; perhaps the concerns about drug tourism should be reallocated to the portrayal of drug use through its profiteers as opposed to lingering with the sale of the substance itself.

Of course, simultaneously allocating funding to improved mental health services and social housing is essential for Amsterdam residents; availability of

Stadsbestuur drukt sport de stad uit

Eind januari 2022 is de Sportraad Amsterdam in een open brief zeer kritisch over het huidige stadsbestuur.

Wij citeren een aantal passages uit deze brief:

Beton, beton, beton en nog meer beton. Als het aan het stadsbestuur ligt, ziet de toekomst er grijs uit.

Iedere vierkante meter lijkt te worden gebruikt voor woningen. En daar wringt de schoen. Want zo blijft er weinig ruimte over voor voorzieningen. En al helemaal voor sportvoorzieningen.

Voor al die nieuwe Amsterdammers heeft dit stadsbestuur slecht nieuws. Want in welke nieuwe wijk ze ook besluiten te gaan wonen, ruimte voor sport komt er nauwelijks. Als het aan dit stadsbestuur ligt, moet deze ruime elders worden gevonden.

Stel, je gaat over een tijdje verhuizen naar het Schinkelkwartier, een compleet nieuwe woonwijk op en rond het voormalige sportpark Riekerhaven in Amsterdam West. Dan woon je daar straks met bijna 25.000 mensen.

Als bewoner van het Schinkelkwartier kom je er dan nogal bekaaid vanaf. In die wijk is namelijk ruimte gereserveerd voor welgeteld nul van dit soort sportverenigingen.

Ook in gebieden als bijvoorbeeld Overamstel, de Nieuwe Kern, de Noordelijke IJ-oever, de Zuidas en Oud-Noord is niet of nauwelijks ruimte voor sport ingetekend. Om over Haven-Stad nog maar te zwijgen.

Sporters kunnen zich niet meer bij een vereniging aansluiten.

Gaat er dan niets goed? Toch wel. In veel van de ontwikkelingsplannen is vaak wel (een beetje) ruimte opgenomen voor urban sports.

Skaten, padel, freerunning en vele andere populaire varianten verdienen het om op meer aantrekkelijke locaties in de stad stevig voet aan de grond te krijgen. Maar dat geldt ook nog steeds voor al die sportverenigingen die onze stad al decennia kleur en gevoel geven. Voor een divers sportaanbod zijn ze allemaal nodig.

Het grootste deel van de Amsterdamse jeugd sport nog altijd met veel plezier bij al die uiteenlopende verenigingen. Die verenigingen vormen tezamen een extreem waardevol netwerk in onze stad dat zorgt voor ontmoeting en verbinding. Dat unieke netwerk verban je niet naar de randen van de stad.

Sport en sportfaciliteiten worden door het stadsbestuur langzaam maar zeker de stad uitgeduwd.

Een minder gezonde stad bouwen: dat kan toch niet de bedoeling zijn?

substance use information and continuous internal reviews and regulations of coffeeshops and smartshops are equally as essential for minimizing substance-related harm and nuisance in terms of visitors. By decriminalizing psychoactive substances it will be easier to investigate the ramifications of substance use on a larger scale in order to come up with a comprehensive plan for potential legalization. This would help not only identify the sourcing of these materials and estimate their purity, potency, and the profiteers in their distribution, but would also allow for studies on the environmental impact of cannabis growth and cultivation, a curbing of illicit importation to be replaced with government-funded cannabis farms, and more job vacancies to be filled and stimulate the economy- this time not just one reliant on drug tourism, but one with increased opportunities for innovation in sectors such as medicine, cosmetics, and horticulture.

Amsterdam's relationship to the drug industry is already culturally ingrained; attempting to reverse it, even if by beginning with an international ban on cannabis sales, could and likely will bring around a heap of unintended consequences. No matter their legal status, drugs always have been and always will be done- it is not a matter of trying to criminalize or cut down on drug use, but rather a matter of demystifying it, providing accurate information, and innovating novel responses for an integration of the drug economy into the city's legal circuit instead. Although the Mayor's current plans have been postponed and are under scrutiny from other party officials, the probelmatics are clear: for Amsterdam to truly be a 'City of Tolerance' it must accept the fact that drugs aren't going anywhere, and instead take the steps necessary to ensure that their use poses the least amount of harm to its residents.

Tussenstand Noord: goede bedoelingen en kansenongelijkheid

Tijdens de coronacrisis is de ongelijkheid en tweedeling van het nieuwe Noord nog schrijnender aan het licht gekomen. *Verdedig Noord* identificeert de grootste problemen en doet een aantal suggesties voor nieuw beleid.

Bestuurders die te maken krijgen met *Verdedig Noord* beginnen vaak met: kijk eerst eens naar wat er wél goed gaat in Noord. Bij deze dan: dit college opende de Noord-Zuid-lijn (ook al sneuvelden daarbij buslijnen), de *make-over* van het Buikslotermeerplein is eindelijk van start gegaan, er zijn buurtbudgetten beschikbaar gesteld voor échte plannen van échte buurtbewoners, de beloofde kleinschalige opvang voor ongedocumenteerden is gerealiseerd en het aangekondigde evenemententerrein in het Noorderpark is gelukkig van de baan.

Ook geeft dit college aan het nieuwe college door dat zij aan het werk moeten met *Red Amsterdam Noord*, het bewonerscollectief dat op uitnodiging van de burgemeester plannen ontwikkelt voor de komende twintig jaar. Kortom, de bestuurders hebben de afgelopen vier jaar niet stilgezeten en ze waren ook nog eens makkelijker aanspreekbaar dan hun voorgangers.

Maar een gelijkwaardige gesprekspartner zijn we als *Verdedig Noord* nog steeds niet. Juist omdat dit college dicht bij ons leek te staan zijn we kritischer op fout beleid en communicatiestoornissen. Dit is helemaal het geval sinds de coronacrisis. Tijdens die crisis is de ongelijkheid en tweedeling waarin het nieuwe Noord uitblinkt nog schrijnender aan het licht gekomen.

We zetten een paar missers en misverstanden op een rij, plús de oplossingen die voor het grijpen liggen.

Er gaan nog steeds sociale huurwoningen in de verkoop

We kennen de tegenwerpingen. De ene gemeentefunctionaris na de ander (bestuurders, ambtenaren) verontschuldigt zich: daar gaan wij niet over, ga met de corporaties praten. Dat doen we natuurlijk ook, maar vriendelijke gesprekken zijn dat niet. Het blijft tergend dat een gemeentebestuur zo weinig uitricht tegen de verkoop van woningen. Dit zijn woningen voor Amsterdammers die alleen door de overheid tegen de markt beschermd kunnen worden.

Het mantra blijft: de ongedeelde wijk

Ze blijven ons ermee om de oren slaan: principenota na visiedocument. Maar wij wonen in buurten die onder onze ogen

verkrumelen. Afgezien dan van de fraai gerenoveerde uitverkoopwoningen waarvan de nieuwe bewoners maar al te vaak door de publieke ruimte schrijden alsof die hen toebehoort. Dure nieuwe of sjeke oude buurten hoeven nooit te worden gemengd. Dat hoeft alleen met de zogenaamde ‘ontwikkelbuurten’ waar wij zitten.

Verdedig Noord hanteert intussen een lijst met verboden woorden. Zodra die vallen staan wij op en lopen we weg. In de top drie: ongedeelde wijk. Het is een soort kortsluiting in je hoofd om daarop te blijven hameren als je domweg recht voor je ogen ziet dat het niet waar is.

Er wordt alleen geïnvesteerd aan de overkant

Het schijnt in de wet te staan: aan de overkant, in de nieuwbouw, kan de gemeente gouden stoeptegels leggen. Maar aan deze kant, in een buurt van honderd jaar oud, kan ze nog geen vuilnisbak vervangen. *Red Amsterdam Noord*, het collectief van bewonersinitiatieven waar *Verdedig Noord* deel van is, maakt daar een hoofdzak van: nieuwbouw welkom en nieuwkomers zijn welkom. Maar investeer dan evenredig in de mensen, huizen en wijken die er al staan. Anders begint het achterstallig onderhoud van buurten als de Kleine Die, Van der Pek-Noord en De Banne gevaarlijk op bewuste verwaarlozing te lijken, een beleid met als doel mensen die er hun wereld hebben gebouwd weg te jagen.

Voor binnenstaanders is geen plaats, voor buitenstaanders wel

In zulke slecht onderhouden buurten van gen kleine, persoonlijke initiatieven veel sores op: maaltijden, opknappbeurten, ontmoetingsruimtes, muziek- en danslessen voor de kleine portemonnee. Daar is Noord vanouds goed in. Maar zulke initiatieven worden al gauw vergeten in de onstuimige groei van het stadsdeel. Of ze worden van loket naar loket geschoven. Het gevolg is dat in deze periode de mensen achter *Flora4Life*, de *Florakokjes*, de *DAT!School* en *Andishe* veel te lang aan hun lot werden overgelaten toen ze dakloos raakten.

Ondertussen worden broedplaatsen vol kunstenaars zonder binding met de wijk overeind gehouden en worden opgewekte

Racial issues, inclusivity, diversity

Assessing the current situation is going to look very different regarding who you are talking to. Inclusivity and diversity are big words that are all positively connotated and thrown around a lot. Thrown around by companies to better their image, governments, and politicians but also by people like you and me. This indicates that these are important values in our society. But how much do we actually prioritize them and why do we not talk about the implications and struggles these values come with?

Let’s start from the beginning. When hearing the terms diversity and inclusion, what do you think about it? Take a moment to think about this, because even though we all use the same terms our experiences and views might change what we think about. Now, it doesn’t matter if your image is a positive or negative one, but while reading this article just keep in mind, people have different views and experiences and we should try to respect that.

With diversity there comes great responsibility. Having a city such as Amsterdam where people from various backgrounds, ethnicities, races, and beliefs live together is a beautiful thing but can obviously also be challenging. To incorporate these different views and make sure the city is a safe and comfortable place for all its inhabitants and not just a small privileged group is crucial. This is why we need to actively put in the effort to achieve inclusivity and equality.

Inclusivity is not just hanging around pride flags and saying black lives matter. Obviously, representation and visibility are key aspects for inclusivity but they are only a small portion of it. Achieving inclusivity is a process that takes time, energy, and effort. Sometimes it can be uncomfortable, especially realizing that one has internalized racist or discriminatory thoughts and is part of the problem. But because it is this uncomfortable, it is crucial and necessary for this process. This discomfort is the only way to work against the much worse and limiting “discomfort” that a lot of people of color and marginalized groups have experienced and are experiencing on a daily basis. Inclusivity also shouldn’t require full assimilation. To be included one shouldn’t have to change who they are to fit an image. If they have to, how inclusive is the society really or is it at all?

place makers ingevlogen voor betaalde onderzoekjes zonder benul. De greep naar het nieuwe, de ‘frisse blik van buiten,’ die nooit werkelijk verschil maakt - want ze blijven nooit lang genoeg om een bedreiging te vormen voor het voorgenomen beleid - blijft een hardnekkige reflex van de gemeente. Dat terwijl je de echte experts gewoon om de hoek vindt: de buurtbewoners.

De kansen zijn niet gelijk, de keuzes nog minder

De documentaireserie *Klassen* (Human, 2020) speelt zich af in Noord. De documentaire legt bloot wat iedereen die het echt wil zien eigenlijk al lang wist: als je pech hebt met je gezin, je school en de sociale omgeving waarin je opgroeit dan ga je met achterstand de grotemensenwereld in. Met corona is die achterstand alleen maar gegroeid. Dit zou een stad zou moeten zijn die werkt aan keuzegelijkheid. In plaats daarvan hebben steeds meer jonge mensen helemaal

Next to all the things we can do individually, there is a lot we need and can do as a collective. For instance, we need to hold ourselves and each other accountable. There is a need for programs, education, and conversations about racial issues and decolonization because this is the only way we can move forward. There needs to be a higher sensitivity from the government about these topics and marginalized people need to be given a platform to make their voices heard. These aren’t issues were the mostly white and privileged politicians should talk about among themselves to form the decisions but the affected people should be part of this conversation. An example that is very disheartening to me is how the Dutch government deals with Zwarte Piet. While a lot of white people and even Mark Rutte label this as a harmless tradition, they completely ignore and blend out what people of color have to say and look away when the effects of this black-facing “tradition” are being mentioned. After all, if we don’t listen to the people affected, there cannot be inclusivity but only ignorance and selfishness. There is no such thing as partial inclusivity, where people are included for the benefit of the privileged group.

Ideally, we should embrace the privilege of being able to learn so much from each other and the different viewpoints that can help us improve our society and way of living. If we want it or not, Amsterdam is a very diverse city and is becoming more diverse with passing time. It is not a debate or question if this is a good thing or not but the debate and question is how we make Amsterdam a good place for everyone, because we are only starting the journey of getting there and there is a lot of work and listening to do.

niets te kiezen. Is dat nou het soort stad waar dit college zijn best voor heeft gedaan?

De participatie is vastgelopen

Gemeente en stadsdeel hebben een diepgewortelde schrik voor ‘de bewoner’, vooral als die zich durft te bemoeien met bestemmingsplannen en principenota’s. Dus krijg je, bewust of onbewust, allemaal omwegen en rookgordijnen om de mondigde bewoner te ontlopen. In Noord is het geduld op. We hebben geen zin meer in ophaalavondjes met ongelijke informatie en vage consequenties.

Verdedig Noord en *Red Amsterdam Noord* stellen daarom nu zelf de agenda op voor gesprekken met bestuurders en ambtenaren. Ons verhaal gaat vóór andermans beleid. Het stadsdeel slaan we intussen maar helemaal over; we gaan meteen door naar het stadhuis. De weg terug naar echt wederzijds vertrouwen is nog lang.

Woningcrisis en grondpolitiek

Huizen zijn niet duur omdat de grond duur is, maar de grond is duur omdat de huizen duur zijn.

Grondprijs = Waarde woning – (bouwkosten + bouwrijp maken grond). Zo simpel is het. Momenteel is de grondwaarde in de grote steden ongeveer 60% van de waarde van de opstal de grondwaarde en dat is van de gekke! Het maakt in principe niet uit of de grond in het bezit van een private partij is of de gemeente. Via het bestemmingsplan kan de gemeente de soort bebouwing afdwingen en dus ook de uiteindelijke grondprijs. Hier zit echter het probleem: veel gemeenteraadsleden denken dat grondpolitiek een soort marktmagie is, helaas een aantal wethouders ook. Het is een politieke keus.

Veel gemeenteraadsleden denken dat grondpolitiek een soort marktmagie is, helaas een aantal wethouders ook. Het is een politieke keus.

Er wordt nu geneuzeld dat de zogenaamde essentiële beroepen als docent, verzorgende, BOA, enz. wel een ‘middenhuur’ - woning kunnen huren. Zodat de grondprijs hoger kan zijn dan bij een sociale huurwoning. Wat de politici echter niet willen zien is dat de mensen die de stad draaiend houden, zoals docenten, verzorgenden, mensen bij gemeentereiniging, verkeersregelaars, winkelbedienden, pakketbezorgers, enz. allen rond de €2000 netto per maand verdienen. Met dit soort inkomens ben je op een sociale huurwoning aangewezen (tenzij je 50 tot 60 procent van je inkomen wilt uitgeven aan huur).

Inkomsten uit grond, via verkoop of erfpacht, is ook een perverse prikkel bij veel gemeentes. In het Hamerkwartier in Noord worden voornamelijk dure koop- en huurwoningen gebouwd en slechts 3% sociale huur. Tel uit je winst, gemeente! De essentiële beroepen en gepensioneerden kunnen in de stront zakken.

Middenhuur
Middenhuur is het nieuwe wondermiddel om de grondprijs toch nog een beetje hoog te houden; lees: extra inkomsten voor de gemeente. Het bouwen van een middenhuur woning kost nagenoeg evenveel als

een sociale huurwoning. Het probleem is dat middenhuur volgens de woningwet niet bestaat, het is gewoon een vrije sector woning. Gemeentes kunnen wel afspraken maken via de erfpacht. Amsterdam wil zo middenhuur woningen laten bouwen met een gegarandeerde huur voor 25 jaar. Corporaties zeggen het als een aparte categorie te gaan behandelen.

Wat betekent dit nu? Op het Java eiland zijn mensen in de 90er jaren voor huren van ongeveer 800 gulden gaan wonen; ook hier waren afspraken via de erfpacht. Nadat het erfpachtcontract was verlopen, stegen de huren tot bedragen van €1200 à €1400 per maand met alle desastreuze financiële gevolgen voor de bewoners van dien.

Wat de afspraken met corporaties waard zijn, weten we zo langzamerhand wel: zie de verkoop en liberalisatie van sociale huurwoningen. Toch wordt er gedaan alsof deze woningen erg aantrekkelijk zijn voor de essentiële beroepen. Hier boven hebben we kunnen lezen dat het netto maandloon rond de €2000 ligt. Hier komt nog bij dat bijvoorbeeld in de thuiszorg of het onderwijs door de aard van het werk slechts zelden fulltime gewerkt wordt. Via weekend en avond dienst kan er bij sommige beroepen wel wat bijverdiend worden maar dat kan ook zo weer wegvallen. Er moeten tien duizenden sociale huurwoningen gebouwd worden. Hier is behoefte aan.

Ben je een sukkelaar die graag met kinderen, ouderen of zieken werkt, die pakketjes bezorgt bij misselijkmakende verslaafde consumenten, ‘s nachts in de regen door de stad fietst om thuishulp te verlenen? Dan heb je pech gehad. Je gaat maar op een verkamerde vochtige woning met geluidsoverlast en een huur van €1000 wonen. Als je tijdelijke huurcontract verlopen is kun je weer terug naar je ouders.

De gemeente Amsterdam wil wel dat je hier komt werken, maar niet wonen.

De gemeente Amsterdam wil wel dat je hier komt werken, maar niet wonen. Nee, de gemeente gaat voor PR-medewerkers, persvoorligers, juristen, vastgoed handelaren,

I must confess

I must confess I fear the fascists,
Marching down the street
Fires in California,
Ashes at my feet
Those burning hypocrisies,
Of smouldering democracies,
With us who’ve lit the fuse,
So I turn to my phone to fall
for yet another ruse.
I must confess how sad I am,
Brute force on a bridge in Rotterdam
Baton in their backs
All because they can’t afford
To make their landlords stacks.

Digging ditches and burning bridges,
Hospitals overflowing,
While on the horizon, In the distance,
New light seems to be glowing
—nuclear,

Or perhaps a polar bear, torch and pitchfork on its back,
Who wants to know what “Shell” is,
and how to hang it by the neck.
I must confess I need a home,
Though I’m ashamed to even say,
But I have tried not having one,
And I prefer a place to stay.
Perhaps the prince still has some left,
In the far back of his fridge,
Or stuffed between his sofa cushions,
But it’s a gap too wide to bridge,
They’re going by the millions,
While your average civilians,
Struggle to get by,
And all of parliament’s corporates,
Have our rent still soaring high,
Ever-rising, to reach the sky,
From which you’ll see the end is nigh
That is, for the status quo,
All that’s fact: it’s happening
We decide how it will go.

managers, expats, enz. Met andere woorden: mensen met minimaal twee keer het modale inkomen. Lang leve de gentrificatie.

De oplettende lezer zal misschien zeggen: ‘en de mensen die in de kunsten werken dan?’ Dit zijn vaak zzp’ers die al genadeloos door de coronacrisis zijn getroffen. Ook zij hebben kleine inkomens en zijn zodoende vaak aangewezen op preciaire woonvormen. Na het vermaken van de economische elite kunnen zij zich terugtrekken in een te dure gedeelde woning of de stad verlaten.

We leven weer in een feodale samenleving waar vermogen vrij kan groeien en arbeid zwaar belast wordt. Gelukkig hebben we een socialistische wethouder wonen in dit knetter linkse Amsterdam.

Gemeentelijk woningbedrijf
In Amsterdam zouden er minimaal 10.000 sociale huurwoningen per jaar bijgebouwd moeten worden. Hiermee zou door moeten worden gegaan totdat de wachttijd is teruggelopen tot 1 à 2 jaar. Momenteel is het bouwen van sociale huurwoningen een taak van de corporaties. Ze bouwen wel een paar duizend woningen per jaar, maar door verkoop, liberalisatie en sloop van ander sociale-woningbezit komt er netto nagenoeg niets bij. Ja, het aantal neemt zelfs af. Private partijen bouwen soms ook wel, maar dat is marginaal.

Er moet dus iets gebeuren. In het verleden was bij grote woningnood een gemeentelijk woningbedrijf een serieuze oplossing in veel steden. De woningwet biedt mogelijkheden als de bestaande woningcorporaties niet kunnen of willen leveren. Het gaat dan primair om nieuwbouw en niet om het overnemen van panden met achterstallig onderhoud. Het is niet nieuw, ongeveer vijf kleinere gemeentes hebben nog steeds een gemeentelijk woningbedrijf dat goed functioneert. De gemeente Assen heeft recentelijk weer zelf sociale huurwoningen gebouwd en deze in beheer gegeven bij een commerciële partij die onderdeel is van een woningcorporatie. Eventueel kunnen de door de gemeente gebouwde woningen in beheer gegeven worden door een bewoners coöperatie.

- Verantwoording**
1. Grondpolitiek, grondbeleid: Recht op de Stad. Edwin Buitelaar, Gerben Kamphorst en Peter van Haasteren.
 2. Inkomens: Diverse rekentools o.a. FNV en AOB.
 3. Gemeentelijk woningbedrijf: Eigen onderzoek. Gemeente Assen en scriptie terugkeer gemeentelijk woningbedrijf Marije Jansen.

Vrije ruimte als feestverlichting van de neoliberale stad

Het is nog maar de vraag wat er na de aanstaande gemeenteraadsverkiezingen gaat gebeuren met de plannen voor Vrije Ruimte. De plannen waren veelbelovend, maar de praktijk is weerbarstig en er is veel tijd verspild. Een inventarisatie van waar we nu staan.

Op 25 januari zouden twee onderzoeksrapporten over de *Expeditie Vrije Ruimte* overhandigd worden aan wethouders Touria Meliani en Marieke van Doorninck. Aanvankelijk zou dit heugelijke moment in Sexyland plaatsvinden, maar door de coronarestricties werd het de zoveelste digitale bijeenkomst. Amsterdam Alternative volgt al een tijdje (en enigszins hoopvol) de ontwikkelingen omtrent de *Expeditie*. Daarom was ik erg benieuwd naar de gepubliceerde bevindingen en de enthousiaste, strijdlustige reacties van de betrokken wethouders. Wat volgt is een korte samenvatting van de bijeenkomst, een aantal pijnlijke conclusies en een korte vooruitblik op de nog onzekere toekomst.

De eerste klap kwam van de twee betrokken wethouders. Die waren namelijk niet aanwezig bij de bijeenkomst.

Geen interesse

De eerste klap kwam van de twee betrokken wethouders. Die waren namelijk niet aanwezig bij de bijeenkomst. Je zou denken dat dit soort bijeenkomsten, net voor de verkiezingen, ideaal zijn voor een fotomomentje en een welgemeend bedankje aan de mensen die zich hebben ingezet voor het nieuwe beleid. Maar nee, blijkbaar waren ze inhoudelijk niet geïnteresseerd genoeg om hun opwachting te maken en in gesprek te gaan over vrije ruimte in Amsterdam.

Witte aangelegenheid

Wel aanwezig waren het team van de *Expeditie*, een aantal politici van onder andere GroenLinks en BIJ1 en een behoorlijke groep vrije ruimte-gebruikers. Allemaal mensen die achter het beleid staan, dus helaas weinig vuurwerk. Wat opviel was dat er geen mensen van kleur aanwezig waren en dat inclusie ook niet ter sprake kwam. Het was dus een vrij witte aangelegenheid. Dat verbaasde me omdat de gemeente de afgelopen jaren, en ook in het voortraject van de *Expeditie*, veel energie en tijd heeft gestoken in het betrekken van mensen van verschillende achtergronden.

Knelpunten

Na een korte introductie van Joekenel van

der Pijl (*Expeditie Vrije Ruimte*) trapt het bureau Space of Urgency uit Berlijn af met een korte presentatie van hun onderzoeksrapport. De beschikbare tijd was heel kort en de digitale omgeving was weinig inspirerend. We kregen dus een beknopte samenvatting. Na de bijeenkomst heb ik het gehele rapport (zie ook de AA website) doorgelezen. Een dikke 86 pagina's vol bevindingen, gebruiksvormen, verslagen, processen, knelpunten en adviezen.

Het rapport begint met twee *checklisten*. De eerste *checklist* is voor de ideële vrije ruimte zoals gezien door de ogen van de vrije ruimte-makers. De ander is een *checklist* voor de bureaucratische vrije ruimte, dat wil zeggen volgens de kaders en regels van de gemeente. U raadt het al, deze twee lijsten *matchen* niet.

Vrije ruimte botst per definitie met procedures, regels en kaders. Dat wordt duidelijk zichtbaar door knelpunten zoals: niet mogen wonen in vrije ruimte, tijdelijkheid versus permanentie, en een gebrek aan vertrouwen tussen de gemeente en de vrije ruimte-gebruikers. Vooral aan het laatste punt besteedt het rapport veel aandacht: diagrammen over activatie en betrokkenheid, te nemen stappen voor opbouw van vertrouwen, KTR-voorwaarden (kosten, tijdsduur, regelgeving), tips voor internationale kennisuitwisseling, monitoring, werkgroepen, ronde tafels enzovoorts. Het is een vrij theoretisch, soms wat onoverzichtelijk, maar uitgebreid rapport, waarvan ik hoop dat de gemeente de inhoud serieus neemt. Belangrijke conclusie is dat de gemeente soepel om zal moeten gaan met de eigen regels om de *Expeditie* tot een succes te maken.

Containerbegrip

Het tweede rapport genaamd 'Ruimte voor Vrijheid' is geschreven door het lectoraat Coördinatie Grootstedelijke Vraagstukken van de Hogeschool van Amsterdam (HvA). Aan hun de specifieke opdracht om de ervaringen van betrokkenen uit diverse afdelingen binnen de gemeente in kaart te brengen. Doel is een antwoord te vinden op de vraag: Hoe kan de gemeentelijke organisatie vrije ruimte mogelijk maken?

In het rapport is geheel terecht aandacht voor de definitie van vrije ruimte. Die is namelijk erg breed opgesteld in de *Expe-*

ditie, wat voor verwarring en wantrouwen zorgt. Zo zei een ambtenaar tijdens de bijeenkomst dat ook broedplaatsen, start-up-ruimtes en oefenruimtes voor muzikanten als vrije ruimten gelden. En op de tentoonstelling die vorig jaar in de Amstelkerk te zien was werden zelfs de visoevers langs de grachten in Nieuw West als vrije ruimte gepresenteerd. Met zo'n ruime definitie is het makkelijk scoren. Het is dus zaak om alert te blijven en te zorgen dat het begrip vrije ruimte niet wordt overgenomen en getransformeerd tot een containerbegrip geheel ontkoppeld van tegencultuur en degenen die er inhoud aan hebben gegeven.

In het rapport en presentatie van de HvA is ook aandacht voor het gebrek aan middelen, gebrek aan locaties, gebrek aan tijd, de regelbrigade, regelgeving die onwrikbaar lijkt (maar dat niet hoeft te zijn) en de inhoudelijke dominantie van de gemeente. De conclusie van het rapport wijst op de tegenstelling tussen vrije ruimte als ideaal dat afwijkt van wat gangbaar is en het feit dat de gemeente nou eenmaal gebonden is aan wetten en regels.

Gebrek aan politieke steun

Een goed voorbeeld van die discrepantie tussen ideaal en realiteit is 't Groene Veld. In juli 2021 overhandigde wethouder van Doorninck tijdens een feestelijk de sleutel aan de Verademing. Het was het startschot voor een nieuw avontuur. Alle betrokkenen zijn enthousiast en zelfs burgemeester Halsema prijst het nieuwe vrije ruimte-beleid in september de hemel in. Met een periode van drie zomers geen lange termijn of permanente plek maar een strohalm, met wellicht een vooruitzicht op langer omdat er in dit gebied niet gebouwd mag worden.

Helaas blijkt het succesverhaal minder succesvol dan aanvankelijk gedacht, want nu nog steeds (zes maanden later) is het hek van 't Groene Veld nog steeds gesloten omdat de benodigde vergunningen en contracten nog niet rond zijn. Schijnbaar liggen een paar ambtenaren van Stadsdeel Noord nog dwars. Achter de schermen lijkt ook Vattenfall bezig met hetzelfde terrein, want zij hebben een vergunning aangevraagd voor de bouw van een gasgestookte warmtecentrale. Die aanvraag schijnt in een vergevorderd stadium. Geheime ontwikkelingen waarvan gek genoeg niemand op de hoogte leek te zijn.

Ondanks alle mooie woorden lijkt er dus iets essentieels te ontbreken in het verhaal. Als een burgemeester of wethouder namelijk iets écht wil dan is het normaal gesproken vrij snel geregeld. Ontheffing, uitzondering, afwijking en tijdelijkheid zijn een paar van de politieke formules die men kan toepassen als men iets voor elkaar wil krijgen. In dit geval gebeurt er vrij weinig dus kunnen we niet anders dan concluderen dat er vanuit de macht een gebrek aan steun is. Er is geen politieke prioriteit.

We kunnen niet anders dan concluderen dat er vanuit de macht een gebrek aan steun is.

Kostprijsdekende huur

Naast de eerder genoemde knelpunten en het ontbreken van politieke noodzaak is er nog een ander obstakel, namelijk de kostprijsdekende huur. Dat is de minimale huur die de gemeente rekent om de kosten te dekken, lager dus dan de marktwaarde. In het geval van 't Groene Veld is het gelukt om die kostprijsdekende huur te verlagen door beheer en onderhoudstaken door te schuiven naar de gebruikers zelf. Het lijkt er echter sterk op dat deze optie eerder uitzondering dan regel wordt. Probleem van die kostprijsdekende huur

is dat hij dwingt tot ondernemen. Er is geen plaats voor sociaal-maatschappelijk initiatieven, voor non-profits, of voor mensen die willen experimenteren zonder businessplan. Vrijplaatsen onder dit systeem zullen waarschijnlijk bedrijfsverzamelgebouwen worden, vol jonge 'commerciële' ondernemers en zogenaamde creatieve industrie. Wat is er gebeurd met de maatschappelijke huur die in het coalitieakkoord werd beloofd?

Draagvlak

Op 16 maart zijn de gemeenteraadsverkiezingen en de kans is aanwezig dat GroenLinks (bedenker van de *Expeditie*) zal verdwijnen uit de coalitie. Of de nieuwe coalitie de *Expeditie* gaat voortzetten is nog onduidelijk. Gezien het gebrek aan politieke steun is het niet ondenkbaar dat het beleid roemloos ten onder zal gaan: overboord met de stapel andere mooie plannen.

Het is duidelijk dat er in de afgelopen jaren, tijdens het bedenken en optuigen van de *Expeditie*, meer tijd besteed had moeten worden aan het creëren van maatschappelijk en politiek draagvlak. En daarom hadden er tijdens presentaties, ronde tafels, brainstorms en andere bijeenkomsten ook mensen uitgenodigd moeten worden die niet vanzelfsprekend achter de plannen staan. Een gemiste kans, net zo als de mogelijkheid om permanente vrije ruimte te realiseren. Het is eeuwig zonde dat deze optie op de lange baan is geschoven, doorverwezen naar nieuwbouwgebieden en ontwikkellocaties.

Hoe dan wel

Laten we voorop stellen dat we hopen dat de *Expeditie Vrije Ruimte* ook na de verkiezingen blijft bestaan. Dat er manieren worden gevonden om de ideële en bureaucratische vrije ruimte te matchen en dat er veel nieuwe, avontuurlijke vrije ruimte zal ontstaan. Amsterdam is gebaat bij een levendige *underground*, betaalbare woon- en werkruimtes, niet-commerciële publieke ruimte en plekken waar zonder de druk van de markt kan worden geëxperimenteerd.

Maar stel dat de *Expeditie Vrije Ruimte* het niet overleeft als gemeentelijk beleid: wat dan? Dan is er een hoop tijd en geld verspild en blijft er weinig over van de mooie woorden in het coalitie-akkoord. Dan zit er niks anders op dan de mouwen opstropen en zelf buffelen. Het wordt steeds moeilijker, maar niks is onmogelijk. Kraken mag volgens de wet niet maar gaat gelukkig gewoon door. Leegstand accepteren we niet, antikraak als laffe oplossing accepteren we niet. Dus sowieso alle steun naar krakers.

Vrij Beton

Maar vrije ruimte kan ook op een andere manier gerealiseerd worden. Denk aan collectief eigendom zoals Bajesdorp, de OT301, Nieuw en Meer, Vrijcoop, Vrij Beton en het net gelanceerde plan voor het Voedselpark in de Lutkemeerpolder. Samen kopen, samen de baas. Het gaat om de collectieve gedachte, de realisatie dat we als collectief iets teweeg kunnen brengen. Het ontwikkelen van een collectieve kracht en draagvlak kost veel tijd en energie maar het is een manier om ruimte vrij te spelen, te onttrekken aan de markt, en te bestemmen als vrije ruimte. Amsterdam Alternative is al een tijdje geleden begonnen met het collectief eigendom project Vrij Beton, maar ook andere collectieve projecten krijgen onze steun. Laten we hopen dat de *Expeditie* gewoon verder gaat na de verkiezingen. Hoe dan ook, laten we ervoor zorgen dat de collectieve kracht en het draagvlak voor vrije ruimte groter worden. Sluit je aan bij Amsterdam Alternative, steun Bajesdorp, steun krakers en steun alle bestaande vrijplaatsen. Samen op de barricades voor een toekomst met veel vrije ruimte en solidariteit!

Hack We Are Here

Vorig jaar rond deze tijd schreven Khalid Jone en ondergetekende een stuk over de manier waarop verantwoordelijk GroenLinks-wethouder Rutger Groot Wassink verraad pleegde jegens We Are Here, de verzameling ongedocumenteerde vluchtelingen die zichzelf sinds 2012 huisvestte in kerken, parkeergarages en gekraakte panden. Alleen de mensen die volgens de normen van de GGD kwetsbaar waren konden aanspraak maken op de begeleide opvang die de gemeente in de aanbieding had. En dan moesten ze nog meewerken aan terugkeer ook.

Welnu, in februari 2022, is ook deze was-sen neus doodgebloed. Het experiment is mislukt, de autonome strijd van We Are Here en haar supporters is gebroken, de rechter heeft gesproken, het wachten is op de deurwaarder die de eerste mensen uit de opvang komt halen. De keien op.

Wat we hieruit leren is dat er geen mid-denweg bestaat tussen respect voor men-senrechten voor allen, al was het maar bed-bad-brood, en het regeringsbeleid aan de andere kant. Dat beleid blijft ongedo-cumenteerden, statenlozen, uitgeproce-deerden en vluchtelingen in het algemeen ontmoedigen, afschrikken, vernederen, uit-sluiten, opsluiten en deporteren. Het idee dat met GroenLinks aan de macht ruimte zou ontstaan voor een radicaal ander ver-haal is een illusie gebleken.

Tot zover de geschiedenis.

Nu de toekomst.

Vandaag werken twee mannen in mijn wo-ning. De timmerman komt uit het Turkse Sivas en was vroeger chef-kok. Hij vertelt me waar de beste baklava te halen is. Me-tin, de schilder uit Bulgarije, is getrouwd met een halve Spaanse, hij danst op mijn muziek van Ladino Dame Yasmin Levy en schenkt mij Azis. Ik draai een Afrikaans nummer en maak ze wijs dat het mijn logé is. Mijn huis is weer een stuk mooier.

Laten we voor de afwisseling eens de on-haaltbare kaart trekken. Laten we inzetten op een open stad, waarin een vreemde-ling een thuis kan vinden, waarin wegen elkaar kruisen, verschillen elkaar omhel-zen. De transnationale stad die Amster-dam al lang is, met haar expats, toeristen en buitenlandse beleggers, zou ook con-sequent kunnen worden. Een stad waar niet alleen je geld, je papieren of je kleur bepaalt of je hier mag zijn, maar eerst en vooral de gastvrijheid regeert. Waar ont-moeting en uitwisseling vanzelfspreken-de manieren zijn, de natuurlijke weg naar delen en vermenigvuldigen.

Dat staat natuurlijk haaks op de werkelijk-heid hier: het systeem van de soevereine staat, de vrije markt en het individuele eigendom. Geen wonder dat geen enkele politieke partij, in de raad of elders, bin-nen dit systeem recht kan doen aan men-sen die volgens de regels geen recht van bestaan hebben. Niet hier. Leef elders!

Migratie kent vele gedaanten. Vandaag vluchten we voor ons eigen klimaat en wil Musk naar Mars. In het verleden stichtten mensen al dan niet utopische kolonies, bezetten zij *waste lands* of kerkgebouwen, of trokken op veroveringstocht. Ze gingen ervandoor en vaak gingen ze eraan onder-door. En zij niet alleen. Denk aan slavernij, inheemse volkeren, veenkoloniën en kolen-mijnen. Hoeveel gastarbeiders stierven hier in eenzaamheid? Hoe recht is de lijn van sla-venhandel naar migratiemanagement?

Migreren is meestal een kwestie van be-vrijding en verlies. Je kunt alleen maar hopen dat je onderweg meer vergaart aan wijsheid, liefde of erfgoed, meer dan wat je achterliet en blijft terugverlangen.

Laat ons stil staan bij het gegeven dat de mensheid eigenlijk altijd in beweging is geweest. Het streven om je hele leven op een plek te blijven, 't liefst met een muurtje eromheen, is pas van recente datum, even voor Christus. De sedentaire samenleving, de staat, de macht van de zittenden tegen-over de wandelenden is gebouwd op drijf-zand, met of zonder palen. Mensen heb-ben benen om te bewegen, ze zoeken zich een weg. Dát onderdrukken is onmenselijk en dus tijdelijk.

En nu even praktisch.

We keren de zaken om. In plaats van dui-zenden migranten te veroordelen om te blijven, doordat ze geen kant meer op kunnen, stellen we ze in staat te reizen. Zodat ze, net als wij inboorlingen, hun weg kunnen vervolgen als ze er genoeg van hebben om hier te zijn. Dat is heel simpel: geef ze een paspoort. De ervaring leert dat ze dan vaak snel vertrekken. Met de levensverzekering die een Nederlands paspoort hen biedt. Idiote gedachte? Op Malta kun je een paspoort kopen. In Am-sterdam hebben we vast nog wel genoeg ervaring met het stelen of vervalsen van paspoorten.

En omgekeerd kan ik de 10e regel van de gastvrijheid aanbevelen: *“Ga op bezoek waar je gasten vandaan komen. Waar ze nog geen vreemdelingen waren. Om te be-grijpen waar je woont moet je op reis”**

* Chris Keulemans, Gastvrijheid, Uitg. Jurgen Maas, 2021

Natuur als verdienmodel

Zo'n vier jaar geleden presenteerde de coalitie van GroenLinks, D66, PvdA en SP zich als democratisch en groen; meer democratie, min-der markt. “De inzet is om de ecologische kwaliteit [van het groen] te verbeteren.” Het coalitieakkoord kreeg de titel Een nieuwe lente en een nieuw geluid (de eerste zin van Gorter's *Mei*). Dat schept verwachtin-gen en verplichtingen. Wat is daarvan terecht gekomen?

In de vier vorige jaren werd de herziening van het bestuurlijk stelsel uitgevoerd. In het rapport van de Commissie Brennink-meijer - dat pleitte voor het ophouden met partijpolitiek geschaggen en voor meer participatie van burgers - werd ge-constateerd dat zowel de gemeenteraad als de bestuurscommissies van de stads-delen direct gekozen werden en beide dus een mandaat hadden van de kiezers. Het botste tussen deelraden en college. In het nieuwe stelsel worden de besturen van de stadsdelen aangesteld door het college en worden adviescommissies verkozen die de besturen van de stadsdelen adviseren. Die adviezen mogen door de besturen al-leen om zwaarwegende redenen worden afgewezen, en moeten doorgestuurd wor-den aan het college. Maar zoals voorheen stadsdelen werden gepasseerd, werden ook adviescommissies met hun besturen gepasseerd door het college. We zijn dus nog steeds niet waar we wezen moeten.

Inzake natuur propageert het college een 'rigoureuze vergroening'. In voorgaande jaren waren al locatieprofielen opgesteld voor evenementen die op de diverse lo-caties mogelijk moesten zijn. Die zijn in de meeste stadsdelen opgesteld vanuit de eenzijdige visie van de gemeente dat eve-nementen bij de stad horen en dat die het beste konden plaatsvinden in parken en natuurgebieden. Van echte participatie was geen sprake. Een gesprek van bewo-ners- en parkenverenigingen met Halsema leverde niets op. Het college borduurde voort op oude gewoonten en structuren.

Een daarvan is recreatieschap Groenge-bied Amstelland, een gemeenschappelijke regeling onder burgemeesters, die in het bestuur van GGA besluiten nemen over wat kan en mag in de natuurgebieden die be-horen tot het NNN, NatuurNetwerk Neder-land, voorheen EHS, Ecologische Hoofd-structuur, waarover eerst het Rijk, later de provincie Noord-Holland zeggensmacht kreeg. GGA is dus geen democratische in-stelling; besluiten en contracten afgesloten met derden (festivalondernemers) kunnen niet betwist worden of voor de rechter ge-bracht. Pas als diezelfde burgemeesters in hun eigen gemeente besluiten tot het ver-lenen van vergunningen voor evenemen-ten zijn hiertegen bezwaren en beroepen bij de rechter mogelijk, en ook die werden bemoeilijkt.

Zo hebben burgemeesters jarenlang de macht naar zich toetrokken om ook het evenementenbeleid in strijd met de Pro-vinciale ruimtelijke verordening en de Al-gemene wet bestuursrecht als hun eigen onaantastbaar beleid uit te voeren.

Nog steeds staat de burger buitenspel. Het wordt nog erger als het huidige college het ondemocratische en staatsrechtelijk dubieuze beleid in recreatieschap GGA wil voortzetten en toewerkt naar integra-tie van dit beleid in een komende Omge-vingswet die provincies en gemeenten nog meer macht geeft, hoewel tegelijk met de plicht om meer participatie van burgers in

te bouwen. Van echte participatie is even-wel nog bitter weinig gebleken.

Het overdragen van meer macht naar pro-vincies en gemeenten lijkt democratie te bevorderen, maar het tegendeel is waar. Het leidt tot willekeur en ongelijkheid tussen provincies en steden.

Dat kreeg in Amsterdam als voorspel tot een lokale uitwerking van de Omgevingswet zijn beslag in een Omgevingsvisie en een Be-leidskader Hoofdgroenstructuur. In beide wordt het NNN niet genoemd, dus ook niet geborgd. De provincie, die in de eigen Om-ggevingsvisie NH2050 stelt: “Natuurnetwerk Nederland (NNN) blijft de basis van de na-tuurstructuur”, krijgt hiermee van het colle-gue van Amsterdam een schot voor de boeg.

Natuur als openbare ruimte is het laatste bastion dat nog over is na de marktwerking in de neoliberale economie, na privatisering en deregulering.

Natuur als openbare ruimte is het laatste bastion dat nog over is na de marktwer-king in de neoliberale economie, na pri-vatisering en deregulering. Deze natuur wordt nu ook vermarkt o.a. door festival-multinationals. Natuurgebieden staan voor gratis zuivere lucht, gezondheid, ver-koeling, waterberging, heerlijk wandelen en fietsen, allemaal gratis en veilig totdat door meer commercie en reuring samen met gebrek aan toezicht en handhaving, ook daar de verloedering begint.

De grootschalige kolonisatie van onze par-ken en groengebieden, zo'n tien jaar ge-le-den begonnen, is voor het college een grote maatschappelijke ambitie. Asset manage-ment onderneming Superstruct Entertain-ment Ltd. heeft met ID&T alleen al 90 fes-tivals en venues onder zijn hoede. Het gaat om financial management, en de assets in dit geval zijn parken en natuurgebieden. Voor onderhoud en herstel van de parken draaien de belastingbetalers op. Voor ge-hoorschade en drank- en drugsmisbruik is de bezoeker zelf verantwoordelijk.

De Omgevingsvisie en het Beleidskader Hoofdgroenstructuur vervangen de be-scherming van parken en natuurgebieden door een wirwar van groentypen waar-over enkel het college, en indien mogelijk, ook de gemeenteraad, zeggenschap heeft. De bescherming van het NNN verdwijnt. Commercie en sportvelden met kunstgras duwen als een koekoeksjong andere be-langen uit het groene nest.

Slot van Gorter's *Mei*: “Ik groef een graf waar golven komen toedekken het zand en legde haar daar neer, daarover zand: de golven komen weer en dalen weer met lachen of geschrei - daar ligt bedolven mijne kleine Mei.”

Groene Revolutie Amsterdam!

Groen, parken, stadsnatuur en natuurlandschap worden bedreigd. Wij, bewoners van Amsterdam, maken ons grote zorgen om het snelle verdwijnen ervan. Bomen, parken en de natuur kunnen niet protesteren, mensen wel! Daarom starten we de Groene Revolutie Amsterdam met een manifestatie op 12 februari 2022.

Een greep uit de plannen van de gemeente:

- Plastic kunstgrasvelden in het Diemerpark
- De Meervaart in de Sloterpolder
- Het bebouwen van de Lutkemeerpolder
- Parkeergarages in de hoofdgroenstructuur
- Windturbines in kwetsbaar vogelgebied
- De festivalisering van de stadsparken
- Bomenkap voor aanleg van een park in Elzenhagen-Zuid
- Sjoemelgroen bij bouwprojecten
- Bomen kappen voor een evenemententerrein in het Noorderpark
- Snelfietspaden door de volkstuinten
- Een bus/tram-baan door het Westerpark
- De aantasting van de Bretten met intensieve recreatie.

Amsterdammers hebben het groen hard nodig

Bewoners hebben de stadsnatuur hard nodig om even aan de drukte van de stad te ontsnappen. In het bos, het park, aan het water en op de volkstuin kom je tot rust en ontmoet je je buurtgenoten. In de klimaat- en biodiversiteitscrisis is het groen van levensbelang, zeker voor hittebestendige stad. Groen staat voor een fijn leven in de stad.

Op 12 februari ging de Groene Revolutie van Amsterdam van start met een manifestatie door de stad!

De Groene Revolutie Amsterdam wordt georganiseerd voor en door bewoners die zich zorgen maken over het Amsterdamse groen. In alle stadsdelen zijn bewonersgroepen actief voor het behoud van de natuur. Veel bewoners voelen zich helaas

niet gehoord. Onzorgvuldige participatietrajecten en rap verdwijnend natuurlandschap zorgen voor steeds meer onvrede. Als bewoners hebben we nu de handen ineen geslagen en roepen de Groene Revolutie van Amsterdam uit.

Informeer je groene buurtgroep, burens en andere liefhebbers van het Amsterdamse groen! *Spread the word!* Laat de Groene Revolutie als een lopend vuurtje door Amsterdam gaan.

Meer info
www.groenerevolutieamsterdam.nl

Actie voeren voor meer ruimte voor kunst en cultuur in de stad

De vier jaar-durende lente van links beleid komt tot zijn eind en Amsterdam maakt zich klaar voor een nieuwe coalitie. In de peilingen staat de huidige coalitie er slecht voor. Wellicht halen ze nog de meerderheid. Platform BK doet geen voorspellingen, maar blikst wel vooruit. Wordt het in de Stropera linksom of rechtsom, wij blijven actie voeren voor meer ruimte voor kunst en cultuur in de stad. Welke lering kan het nieuwe college uit de vorige beleidsperiode trekken en waar moet het nieuwe college zich op richten.

Platform BK ziet drie hoofdzaken:

1. Richt een duurzaam broedplaatsbeleid in

Door het groeiend gebrek aan ruimte voor cultuur en sociaalmaatschappelijke organisaties, wordt steeds vaker gekeken naar broedplaatsen als wonderbaarlijke oplossing: een plek waar alles bij elkaar komt. Deze verwachting is zeer naïef, want de manier waarop Amsterdam broedplaatsen realiseert is onhoudbaar geworden. Er worden voortdurend nieuwe broedplaatsen 'ontwikkeld' in 'ontwikkelbuurten', maar omdat zij maar een contract krijgen voor een paar jaar, verdwijnen ze even hard weer. Zo lang het infuus van ontwikkelinvesteringen openblijft, gaat het nog redelijk goed. Wordt de geldstroom even afgeknepen, dan zakt de boel in elkaar. En dat gaat gebeuren. Je kunt op je klompen aanvoelen dat de angekondigde bezuinigingen ter compensatie van de flinke investeringen tijdens de pandemie ook de broedplaatsen gaan raken. Dit wordt de doodsteek voor twintig jaar broedplaatsbeleid op basis van tijdelijkheid en uitdijende gentrificatie.

Dit wordt de doodsteek voor twintig jaar broedplaatsbeleid op basis van tijdelijkheid en uitdijende gentrificatie.

Wat komt daarna? Verdwijnt de open ruimte en houden broedplaatsen op te bestaan? Wordt er een *for-profit* model ontwikkeld, waarin alleen nog plaats is voor kapitaalcrachtige culturele ondernemers? Of maakt de gemeente zijn belofte van een open, inclusieve stad waar, met voorzieningen voor groepen en organisaties die veel toevoegen aan de stad, maar minder

kapitaalcrachtig zijn? Ons advies: anticipeer op minder ontwikkelbudget en meer in duurzaamheid, door te gaan werken met langlopende of eeuwige erfpachtconstructies voor grote panden met culturele en/of maatschappelijke bestemming. Dit zorgt voor zekerheid voor de precare groep cultuurwerkers én sociale binding in de buurt. Houdt hierbij wel scherp in de gaten dat er voor elke functie die een broedplaats wordt toebedeeld, ook ruimte, faciliteiten en financiële middelen nodig zijn.

2. Stop misbruik van jongerencontracten

Sinds 2015 richt het beleid rondom wonen en werkruimte voor cultuurwerkers zich steeds meer op doorstroom. Vanuit de angst en stigmatisering dat kunstenaars te lang van hun (betaalbare) woning of atelier 'profiteren', terwijl deze woningen steeds voor een nieuwe generatie beschikbaar moeten komen, worden nieuwe en vrijgekomen (atelier)woningen vrijwel alleen nog aan cultuurwerkers onder de 28 jaar verhuurd, naast het campuscontract de enige tijdelijke contractvorm is die wettelijk is toegestaan.

Het gebruik van jongerencontracten voor het garanderen van doorstroming in atelierwoningen is oneigenlijk gebruik, dat averechts uitpakt. Jongeren wiens jongerencontract op een (atelier)woning afloopt, wacht immers een dubbele kostensprong: voor een huurhuis in de vrije sector, en voor een commercieel verhuurd atelier. Een sprong die een cultuurwerker - jong of oud - onmogelijk kan maken. Doorstroom komt in praktijk neer op uitstroom, het tegenovergestelde van wat van een inclusieve stad verwacht mag worden.

Op dit moment wordt het oneigenlijk gebruik van jongerencontracten voor atelierwoningen door De Key in de rechtszaal

aangevochten door Huurdersvereniging Arcade. Tijdens de eerste zitting werd iedereen verrast toen de gemeente de verantwoordelijkheid van zich afwierp: 'Dit is een zaak tussen de huurders en de corporaties.' De corporaties houden zich ondertussen van de domme: 'De gemeente wil doorstroom, dus doen wij doorstroom.' De huurders zijn van deze Kafkaesque vertoning de dupe.

Een nieuw college zou er goed aan doen zich wel uit te spreken. Maak heldere afspraken met corporaties over juist en onjuist gebruik van jongerencontracten, houd de corporaties daar ook aan en zorg dat hurende cultuurwerkers niet de dupe worden van falend beleid.

3. Werk samen met cultuurwerkers en ondersteun zelforganisatie

Na invoer van de Woningwet is het voor woningbouwcorporaties lastiger om betaalbaar vastgoed voor kunst en cultuur te behouden, waardoor ateliers in heel Nederland duurder en schaarser worden. De meest elegante, efficiënte en duurzame manier om toch vrije ruimte in de stad te borgen, is het ondersteunen van zelforganisatie en zelfbeheer. Hierbij valt te denken aan atelierstichtingen en vormen van coöperatief eigendom.

Er gebeurt op dit gebied al veel goeds in Amsterdam. Woonwerkpand Tetterode in Amsterdam West is al 40 jaar een succesvol voorbeeld en ook nieuwe initiatieven zijn mogelijk, zoals Bajesdorp in Zuid-Oost aantoot. Het gaat hierbij echter om oude constructies, dan wel incidentele initiatieven. Er is vanuit de gemeente nog geen structurele ondersteuning van zelforganisatie. Dat het wel mogelijk is deze beweging vanuit de gemeente te ondersteunen, toont Den Haag aan. We kunnen de toekomstige Amsterdamse Wethouder voor

Cultuur warm aanbevelen inspiratie te putten uit de Haagse situatie.

In Den Haag is de onafhankelijke organisatie Stroom de centrale bemiddelaar voor de realisatie en verhuur van ateliers en atelierwoningen. Stroom heeft zelf geen belang heeft bij het vastgoed, maar maakt namens kunstenaars en creatieven afspraken met de gemeente over de permanente status van atelierpanden en een lage maximale vierkantemeterprijs van €35,-/m²/jaar. Zo vervult Stroom een belangrijke rol bij het zogenoemde voorwaardenscheppende beleid van de gemeente. Voor de uiteindelijke realisatie van ruimte, kunnen (groepen) cultuurwerkers zelf aankloppen bij Stroom. Hierbij is het advies: ondersteuning bij zelforganisatie. Zo wordt met minimale overhead veel resultaat bereikt. En het belangrijkste: er wordt niet over, maar met kunstenaars gesproken, waarbij zekerheid en zeggenschap van de cultuurwerker centraal staat.

Conclusie

Kunst, cultuur, sociale cohesie, buurtzorg, maatschappelijke verbinding en andere sociale voorzieningen zijn een waarde op zich. Maar alleen met principieel beleid, harde afspraken en een voorwaardenscheppende beleid dat zich richt op de behoefte van de huurder, kan deze toegevoegde waarde worden beschermd en behouden tegen de bedreiging van haar economische opponent. Laat cultuurwerkers en sociaal-maatschappelijke initiatieven zich duurzaam vestigen en wortelen de stad; laat je niet afleiden door economische prikkels. Alleen dan dient na een lange grauwe lente hopelijk alsnog de zomer zich aan.

**PUBLIEKE DISCUSSIE
EXPEDITIE VRIJE RUIMTE**

**VRIJDAG 11 MAART
20:00-22:00 // OT301
DEUREN OPEN: 19:30 // ENTRANCE €3**

**FRIDAY 11 MARCH
22:30-03:00 // OT301
ENTRANCE: €8**

Jongeren zijn per definitie voorlopers

In gesprek met Daniël van Duijn, een geboren en getogen Amsterdammer met politiek bloed in de aderen. We praten over burgerraden, basisinkomen, het kind in jezelf hervinden, de toekomst van Amsterdam en jongeren als generatie van verandering.

Waar komt jou interesse voor de politiek vandaan?

Die interesse zit waarschijnlijk in mijn genen. Mijn vader was kraker en later wethouder. Een CDA man, in de tijd dat dat nog een menselijke partij was. Ik heb me vroeger flink tegen hem afgezet maar heb volgens mij dezelfde idealen als hij in zijn krakerstijd. Ikzelf heb me op een gegeven moment bij Bernie Sanders aangesloten in Amerika, daar ontbrandde mijn passie voor *grassroots* activisme en politiek. In de tijd dat ik campagne coördinator bij de Partij voor de Dieren werd ontdekte ik dat er een positiever verhaal over de toekomst nodig is en dat jonge generaties dat verhaal in zich dragen. Jongeren kijken anders naar de wereld, met kracht van eenvoud. Niet denken en praten maar gewoon doen en proberen, met lef.

Hoe kwam je erbij om je bij Bernie Sanders aan te sluiten?

Ik was met de BKB Academie bij de voorverkiezingen in New Hampshire. Op een uitslagenavond in een gymzaal zag hem zijn eerste overwinning boeken op Hillary Clinton. Ik ervoer ter plekke wat politieke hoop voor mensen betekent. Van veteranen tot alleenstaande moeders en jongeren. Een onbeschrijfelijk gevoel. Dat wilde ik naar Nederland halen. Toen ik meer over Bernie las heb ik mezelf aangemeld en voor hem *gephonebankt* en donaties opgehaald vanuit Nederland. Zijn bevoegdheid en rechtvaardigheid is iets dat we missen in Nederland.

Hoe vind je dat ons politieke systeem, onze maatschappij omgaat met de ideeën en stem van de jonge generatie?

Ik maak me geregeld heel kwaad om de spirituele armoede onder de leiders in dit land. Nederland is één van de smerigste landen ter wereld als het gaat om industrie, belasting ontduiken en mensenrechten schendingen via *landgrabbing* en wapenhandel. Veel van de praktijken die het daglicht niet kunnen verdragen worden verzwegen of glad gestreken door middel van mooie praatjes en dure PR campagnes. Gelukkig is nog niet alles verloren en is er een kentering gaande. LEF - de partij waarbij ik ben aangesloten - is onderdeel van een beweging van tijdrebellens, net als de Slow City Movement, Transition Towns, Extinction Rebellion, Bij1, PvdD, BLM en METOO. Het is tijd dat jongeren de verte-

genwoordiging krijgen die ze verdienen. Nederland vergrijsd in rap tempo en wordt daardoor steeds conservatiever. Ouderen zijn vooral bezig met het beschermen van hun bezit. De nieuwe generatie heeft minder behoefte aan eigendom. Soms uit noodzaak, maar het is ook prima om te huren als dat voor een eerlijke prijs is. LEF staat voor de stem van jongeren in politiek Nederland en is in het leven geroepen om grove misstanden aan te pakken. Voorbeelden daarvan zijn het wegcijferen van het jongerenbelang tijdens uniform en fantasieeloos *lockdown* beleid, studieschulden, huurstijging en klimaatverandering. Sinds ik zie dat de steun voor ons gedachtegoed alsmat groeit, maak ik me minder zorgen. Het geeft hoop.

Ondanks de protestgeneratie uit '68 leven we in een extreem materialistische consumptiemaatschappij.

Kun je iets meer zeggen over die spirituele armoede, waar blijkt die uit?

De spirituele armoede is geworteld in denken vanuit schaarste. Ondanks de protestgeneratie uit '68 leven we in een extreem materialistische consumptiemaatschappij. Hebzucht, roofofbouw, alles is geënt op de idee van een gebrek dat gevuld moet worden. Je bent imperfect als je geen groot huis of een fantastisch leven hebt. Alles moet *Instagrammable* zijn. Oppervlakkige 2D, of als het aan Zuckerberg ligt 3D levens. Nu we minder diersoorten hebben, minder grondstoffen en minder aandacht realiseren we wat we missen en is er bij veel mensen de roep om iets zinnigs te gaan doen. Om te transformeren, het oude af te breken en het nieuwe op te bouwen. Ik zie veel Trump, FvD en PVV supporters binnen diezelfde gedachte. Plek willen maken voor iets nieuws, omdat ze het oude zat zijn. Het gaat mij niet om de charlatans die gif spuwen met complot theorieën, maar om de werkelijke nood van mensen, de behoefte aan een nieuw verhaal. Die praatjesmakers vertellen precies de verkeerde verhalen, maar er is wel degelijk dringend behoefte aan een nieuw verhaal. Ik hoop dat we alle mensen samen kunnen bren-

gen, niet tegenover elkaar maar zij aan zij. Iedereen is het waard op gehoord te worden, het komt altijd uit een hart. Als iemand scheldt is dat vaak uit onmacht die ergens anders vandaan komt. Als je daar je oren voor sluit dan vind je nooit een manier van samenleven.

We lenen de aarde van onze kinderen, we erven haar niet van onze voorouders.

Zijn er landen, culturen en/of samenlevingen waar jongeren meedenken en mee beslissen?

Absoluut. De *Haudenosaunee* in Noord Amerika zijn een mooi voorbeeld. Zij kijken 7 generaties vooruit als er besluiten worden genomen voor de gemeenschap. We lenen de aarde van onze kinderen, we erven haar niet van onze voorouders. In sommige culturen worden jongeren gezien als zieners, boodschappers van oudere geesten, dragers van DNA en een nieuwe tijd. Ik vind het dan ook vrij absurd dat jongeren in het Westen vaak worden weggezet als lastig terwijl we veel aan jongeren te danken hebben. De Arabische lente werd door jongeren gestart, de Praagse Lente, de Anjer revolutie en nu de Maidan protesten in Wit-Rusland. Het zijn altijd jonge mensen die het aandurven. En dan nog durven ouderen te zeggen dat jongeren met zichzelf bezig zouden zijn en verwend zijn. We zouden iets meer respect mogen hebben voor de nieuwe generatie en de vernieuwing die ze brengt. Wij zien verschillende (leef)tijden niet als tegengesteld aan elkaar. Iedereen heeft zijn waarde, maar nodig ze dan wel allemaal uit aan tafel. Daarbij is het anno 2022 niet meer uit te leggen dat wij in het Westen nog steeds producten consumeren waarvoor kinderarbeid en kindslavernij wordt ingezet.

Hoe belangrijk is kennis en ervaring bij het maken van politieke beslissingen?

De politiek wordt vaak gezien als een slangenkuil met verborgen agenda's en belangen, een honger naar macht. Maar feitelijk is politiek het samen bepalen wat je vanavond eet, welke film je gaat kijken, wie de afwas moet doen... Kennis en ervaring is niet vereist. Een kind of jongere kan zich net zo goed uitdrukken als een volwassene, onze mening wordt alleen anders gewaardeerd. Hoe meer jongeren betrokken raken, hoe breder het veld van oplossingen. Fantasie en verbeeldingskracht staan daarbij centraal. Jongeren zien een wereld voor zich die nog open is, een leeg canvas waar je op kan kleuren. Hoe ouder je wordt hoe voller het canvas. Jongeren brengen dus dynamiek en durf om het eens anders te doen. Om een keer duurzaam te eten of op vakantie te gaan. Of ze stellen de vraag waarom alle bazen eigenlijk man zijn, of waarom arme mensen geen geld hebben. Dat zijn super ontwapenende vragen die vaker gesteld mogen worden.

Er moeten burgerraden komen waar ook jongeren een plek in krijgen.

Wat zou er veranderd moeten worden aan onze huidige systeem om meer ruimte en stem te geven aan jongeren?

Er moeten burgerraden komen waar ook jongeren een plek in krijgen. Burgerraden zijn een afspiegeling van de hele bevolking en benutten daarmee alle aanwezige wijsheid. Als je oplossing is bedacht door de hele gemeenschap dan werkt die ook voor de hele gemeenschap. Dat is een veel beter systeem dan alles laten bedenken door een handjevol partijleden. Politiek

is een gesprek tussen burgers, niet alleen machthebbers. Jongeren moeten overal aanwezig zijn waar beslissingen worden gemaakt. Dan smelten volwassenen en wordt zichtbaar dat hun eigen gedrag eigenlijk heel kinderlijk is. We moeten ook af van de scheiding tussen 'goed presterende' en 'slecht presterende' leerlingen op scholen. Daar begint de segregatie.

Is er vooruitzicht op meer stem voor jongeren of heb je het gevoel dat je vecht tegen de bierkaai?

Jongeren laten steeds vaker hun stem horen. Greta laat op internationaal niveau zien wat er mogelijk is. In Amsterdam hebben we Imane Valk. In Nijmegen Lars Westra. Jongeren hebben het absoluut in zich. En volgens mij zijn de invoering van burgerraden en een basisinkomen niet heel ver weg. De discriminatie van jongeren is een van de meest hardnekkige die er is. Qua pensioenen, wonen en klimaatverandering staan we er niet goed voor en hebben we (nog) niet het netwerk of de invloed die ouderen hebben. Volgens mij is het onze taak om het kind in anderen wakker te maken, want iedereen die dat kwijtraakt kan het hervinden. Ik heb goede moed dat dat ons gaat lukken.

Welke drie dingen zou jij aan Amsterdam willen verbeteren?

Wonen en eenzaamheid moet samen opgelost worden. Het gaat niet om hoeveel woningen of voor welke prijs, maar hoe we willen wonen, met wie, in welke samenstelling per buurt, op welke schaal. Daarnaast zijn het basisinkomen en burgerraden onze grootste prioriteit. Met voldoende geld en vrije tijd om sociaal kapitaal op te bouwen maken we Amsterdam een stuk mooier. Het huidige toeslagen- en belastingstelsel is vernederend en ineffectief. En de partij democratie is failliet vanwege het veranderde (geldbeluste en vluchtige) medialandschap. Hoezo kunnen partij financiers invloed kopen? Ik hoop dat Nederland Amerika niet achterna gaat. Tot slot moet de jeugdzorg beter en moet huiselijk en seksueel geweld moet top prioriteit zijn. Een beschadigd kind kan in de moeilijke repareren. Investeer daarom in de jeugd, dan is een gulden een daalder waard.

Hoezo kunnen partij financiers invloed kopen?

Waar zou je willen dat Amsterdam over 20 jaar staat? De utopie.

Dat Amsterdam een *slow city* is en een voedselparadijs. Overal waar nu auto's staan voedselbossen. Huizen gemaakt van bomen die langzaam tot huiskamers en bedden uitgroeien. Mensen dansen en zingen samen op straat. Het kapitalisme en de natiestaat zijn overboord gegooid en ingeruild voor een universele maatschappij waar verschil wordt gevierd. Mensen werken de helft van de tijd om in hun behoeftes te voorzien en de andere helft van de tijd wordt besteed aan passie (of nog beter, een combinatie van beiden). Cultuur wordt gevierd en afval wordt niet meer verbrand. Kleinschalige gemeenschappen wekken eigen energie op en wisselen die uit. Jongeren en kinderen tellen volwaardig mee, krijgen ervaringsgericht onderwijs en gaan op uitwisseling. Er wordt meer gereisd (op een traag tempo, met de benenwagen, fiets of zweefvliegtuig) en er is meer tijd voor de kwaliteit van leven. Het heelal is weer zichtbaar en de gemeenschap organiseert veel gemeenschappelijke feesten. Met de allure van de Olympische Spelen maar dan zonder de absurde investeringen, dure apparatuur en onteigening van de armen.

BOOKS TIP TOP 5

Tips and links to releases are always welcome.
Please send them to books@amsterdamalternative.nl

OPERATIE WOONCOÖPERATIE

Arie Lengkeek, Peter Kuenzl

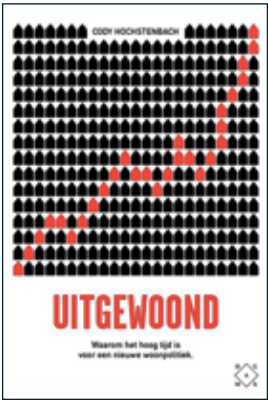

Publisher: Valiz
Release date: 01-2022
Price: €24,50 // **ISBN:** 9789493246065

Dit boek stelt de gemeenschapseconomie centraal en positioneert de ‘wooncoöperatie’ als een derde alternatief tussen huur en koop. Niet de individuele vraag ‘hoe wil ik wonen?’, maar het gezamenlijk vormgeven aan de vraag ‘hoe willen wij samenleven?’ is daarin leidend. Wonen is een grondrecht, geen handelswaar. Daar kunnen burgers samen vorm aan geven.

UITGEWOOND

Cody Hochstenbach

Publisher: Das Mag
Release date: 02-2022
Price: €24,99 // **ISBN:** 9789493248090

Uitgewoond legt de structurele oorzaken van deze wooncrisis bloot. De torenhoge woningprijzen en huren zijn geen stom toeval. Decennialange neoliberaale politiek is verantwoordelijk voor de huidige malaise; politici en beleidsmakers zijn geobsedeerd door woningbezit en betaalbaar huren staat laag op hun prioriteitenlijst. Hochstenbach laat ons – onderbouwd en vurig – zien waarom we het recht op een thuis keihard moeten verdedigen.

DE LAATSTE ZOMER

Lydia Millet

Publisher: Meulenhoff
Release date: 02-2022
Price: €20,99 // **ISBN:** 9789029094689

Een roman over een groep van twaalf kinderen die met hun families op vakantie zijn. De jongeren zetten zich af tegen hun ouders – die hun dagen slijten in een walm van drank, drugs en seks – en voelen zich tegelijkertijd verwaarloosd en onderdrukt. Wanneer een storm het zonnige landgoed dreigt te verwoesten, besluiten de leiders van de groep – onder wie Eve – weg te lopen en nemen ze de jongere kinderen mee op een gevaarlijke tocht door de apocalyptische chaos in de buitenwereld.

OVER WAARHEID

George Orwell

Publisher: Ertzberg
Release date: 10-2021
Price: €19,95 // **ISBN:** 9789464369106

Dit boek bevat een selectie van George Orwells vooruitziende, heldere en stimulerende geschriften over waarheid en leugen. Het is een bloemlezing uit Orwells novellen en essays over onderwerpen zoals populisme, wreedheid en oneerlijkheid in de politiek, nationalisme en partijdigheid, politiek bedrog, een gecentraliseerde pers, zelfcensuur, het verkrijgen van macht door fraude, onduidelijk taalgebruik, ‘newspeak’ en ‘doublethink’.

DE KRACHT VAN VROUWEN

Denis Mukwege

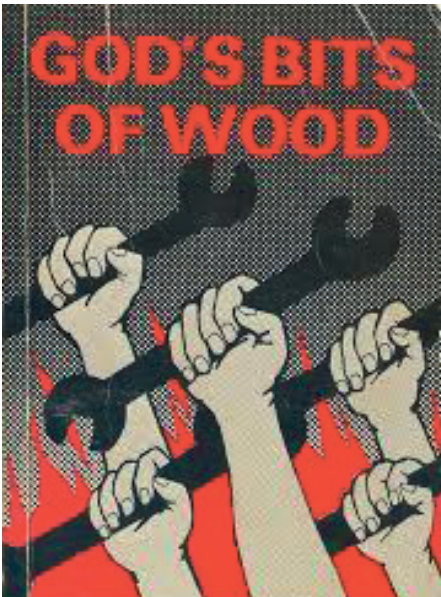
Publisher: De Bezige Bij
Release date: 11-2021
Price: €24,99 // **ISBN:** 9789403154817

In het door oorlog verscheurde Congo behandelt de onverschrokken voorvechter van vrouwenrechten Denis Mukwege slachtoffers van verkrachting. Corruptie, wreedheden en onverschilligheid houden de conflicten al decennialang in stand, en verkrachting van vrouwen wordt ingezet als oorlogstactiek. Mukwege zet zich ondanks meerdere aanslagen op zijn leven onverminderd in voor zijn missie: dit geweld tegen vrouwen een halt toeroepen.

READING GROUP

Join the AA Reading Group!

Join the AA Reading Group! Every two months we organise an evening in which we discuss a particular book. Works include fiction and other literary texts. So far, we’ve read about a wide range of themes, like the quest for equality and independent spaces, ecology, displacement, the struggle for housing, migration and decolonisation. The overall focus is on works that deal with social-political issues which are relevant in the context of our present-day lives as citizens. We choose books that are critical of predominant systems in society, that offer alternative visions to those systems or that are otherwise empowering for people who are marginalised in some way.

God’s Bits of Wood is a 1960 novel by the Senegalese author **Ousmane Sembène** that concerns a railroad strike in colonial Senegal of the 1940s. The book deals with several ways that the Senegalese and Malians responded to colonialism. It casts a critical regard towards accommodation, collaboration, and overall idealization of the French colonials. At the same time the story details the strikers who work against the mistreatment of the Senegalese people.

There will be no central presentation of the themes in the book. Instead, you’ll discuss your views, thoughts, participate, please send an email to favourite passages, points of critique readinggroup@amsterdamalternative.nl

and further suggestions informally in a small group.

The last 20 minutes of the evening are spent in deciding collectively which book we will read next. You’re welcome to join this discussion and to propose a book.

The discussion of ‘God’s Bits of Wood’ will take place on **Wednesday 13th April 2022** at 20:00 hrs, either in a café or online, depending on the corona regulations that will apply. If you want to participate, please send an email to readinggroup@amsterdamalternative.nl

WORK WITH US

AMSTERDAM ALTERNATIVE NEEDS YOU!

ARE YOU A WRITER, PHOTOGRAPHER, ILLUSTRATOR, ARTIST, VIDEO MAKER, FINANCIAL EXPERT, PROMOTER OR EVENT ORGANIZER

OR WANT TO GIVE US A COUPLE OF HOURS OF YOUR TIME EVERY TWO MONTHS TO HELP US DISTRIBUTE THE NEWSPAPERS THROUGH AMSTERDAM

PLEASE GET IN TOUCH AND JOIN THE FABULOUS TEAM OF AA!

INFO@AMSTERDAMALTERNATIVE.NL

Amsterdam Alternative
Issue #41
March-April 2022

Join the reading group
Text: Jacqueline
Photo: Unknown

Books Tip Top 5
Text: AA
Photos: Various artists

www.amsterdamalternative.nl

FAIR PRICE

Three steaks for the price of two

Most supermarkets offer products for cheap. Every week new actions, new bargains, new juicy slogans to lure people to the shop. It seems normal, but it isn't! These cheap prices actually have a big effect on the people and farmers producing the food as well as on our planet. Farmers are forced to produce as cheap as possible, resulting in using horrible toxics, monoculture and lots of other damage that consumers don't pay for when buying products in supermarkets. This planetary looting is a serious problem, irresponsible behavior!

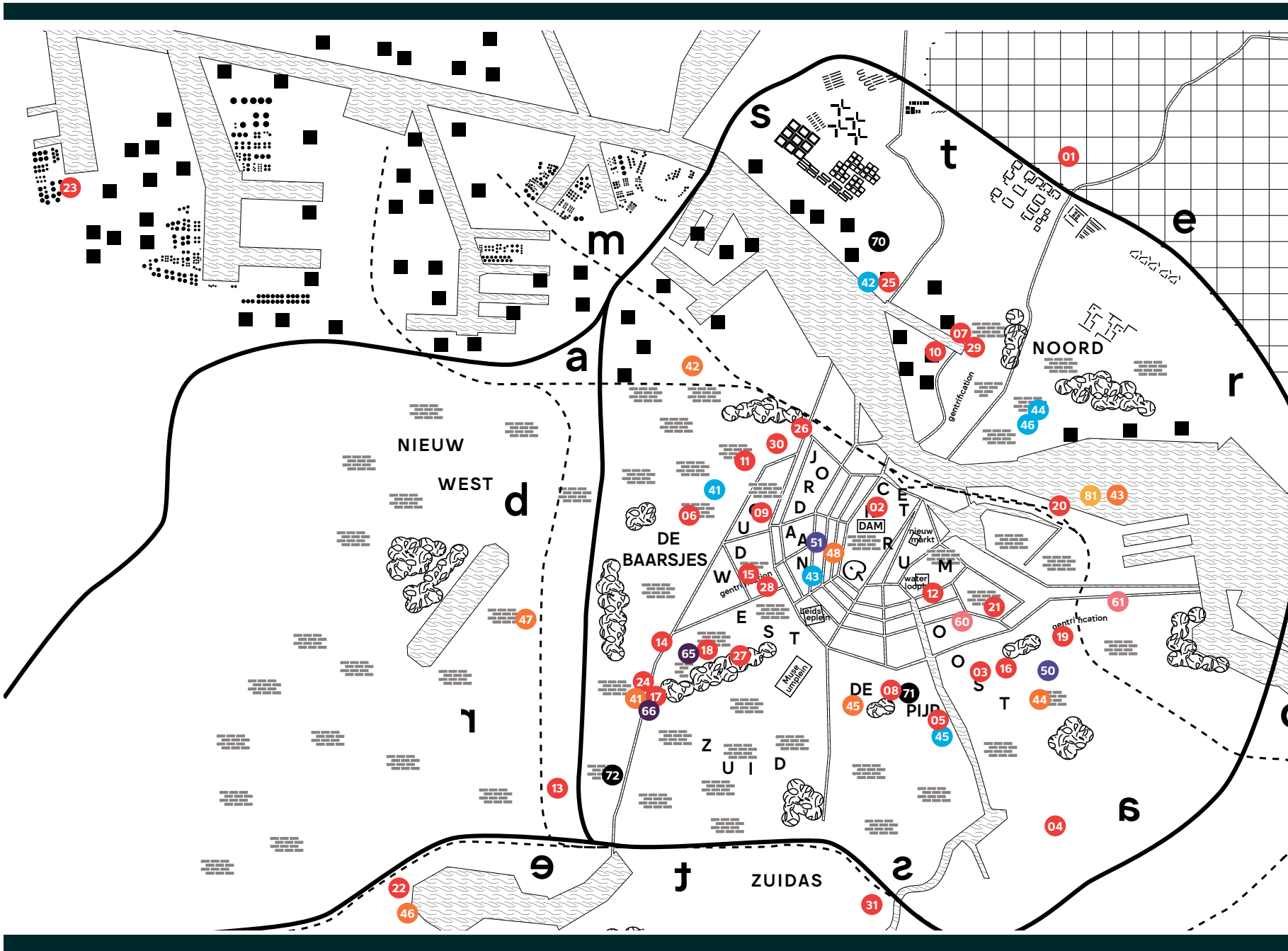
A foundation called True Price came up with the idea to start making people aware of what products should actually cost, if we would repair the damage that is caused. De Aanzet, a small shop in Amsterdam is their pilot project.

Of course it is not realistic for everyone to buy at a shop like De Aanzet. Many people already have a hard time being able to afford 'cheap' supermarkets. Would it be a crazy idea to ask our politicians to open their eyes and get active in changing this situation?

AMSTERDAM CITY MAP

Mail to: info@amsterdamalternative.nl
For info on how to get listed on this map

MORE INFO ON OUR WEBSITE

WWW.AMSTERDAMALTERNATIVE.NL

Join

the collective!

Become

a member of

Amsterdam Alternative

www.amsterdamalternative.nl/join

Amsterdam Alternative
Issue #41
March-April 2022

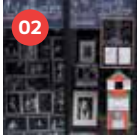
Amsterdam city map
Design by Paul Gangloff

www.amsterdamalternative.nl

PARTICIPATING VENUES

ADM (Slibvelden)
Cultural free zone
Buikslotermeerdijk 95
adm.amsterdam

Astarotheatro
Theatre, arts...
Sint Jansstraat 37
astarotheatro.com

Badhuistheater
Community theatre
Boerhaaveplein 28
badhuistheater.nl

Bajesdorp
Under construction
Wenckebachweg 12-46
bajesdorp.nl

Cinetol
Live-music, arts, bar
Tolstraat 182
cinetol.nl

Cultureland
Culture, nature, A.I.R.
Ad. de Ruyterweg 181
cultureland.nl

De Ceuvel
Cafe, workspaces
Korte Papaverweg 2- 6
deceuvel.nl

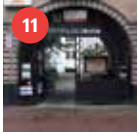
De Fabriek
Woon- werkpand
Van Ostadestraat 233
ostade233.nl

De Nieuwe Anita
Music, bar, culture...
Fred. Hendrikstraat 111
denieuweanita.nl

De Ruimte
Cultural space, bar...
Distelweg 83
cafederuimte.nl

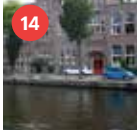
Filmhuis Cavia
Counterculture cinema
Van Hallstraat 52-I
filmhuiscavia.nl

Fort van Sjakoo
Bookstore
Jodenbreestraat 24
sjakoo.nl

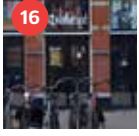
Kaskantine
Bar, restaurant, farm...
Handbalstraat 1
kaskantine.nl

Kostgewonnen
Woon-werkpand
3e Kostverlorenkade 34
kostgewonnen.nl

LIMA
Platform for media art
Arie Biemondstraat 111
li-ma.nl

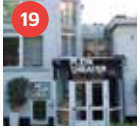
Nieuwland
Living, working, arts
P. Nieuwlandstr. 93-95
nieuwland.cc

OCCII
Music, bar, arts...
Amstelveenseweg 134
occii.org

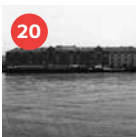

OT301
Music, arts, food, film
Overtoom 301
ot301.nl

Plein Theater
Theatre, arts, music
Sajetplein 39
plein-theater.nl

PARTICIPATING VENUES

Pakhuis Wilhelmina
Work- and public spaces
Veemkade 572
pakhuiswilhelmina.nl

Plantage Dok
Mixed functions
Plantage Doklaan 8
plantagedok.nl

Rijkshemelveartdienst
Squat, arts, food
Oude Haagseweg 58
rijkshemelveart.com

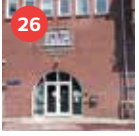
Ruigoord
Living, arts, festivals
Ruigoord 76
ruigoord.nl

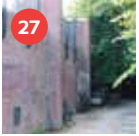
Theatro Munganga
Cozy social theatre
Schinkelhavenstr. 27hs
munganga.nl

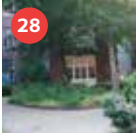
Treehouse, NDSM
Ateliers, gallery
T.T. Neveritaweg 55-57
treehousendsm.com

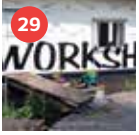
Volta
Music
Houtmankade 336
voltaamsterdam.nl

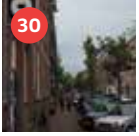
Vondelbunker
Arts, activist space
Vondelpark 8
vondelbunker.nl

WG foundation
Ateliers, gallery
WG Plein t/o nr 80
puntwg.nl

Workshop op de Ceuvel
Theater en studio
Korte Papaverweg 6c
workshop.nu

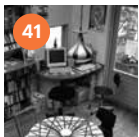

Zaal100
Working, living, arts
De Wittenstraat100
zaal100.nl

Zone2Source
Art, nature, technology
Amstelpark
zone2source.net

OTHER ALT. PLACES

Anarchistic library
Library. books,
1e Schinkelstraat 14-16
agamsterdam.org

Buurtboerderij
Eat, drink, chill
Spaarndammerdijk 319
buurtboerderij.nl

Einde van de wereld
Restaurant, events
Javakade 61
eindevandewereld.nl

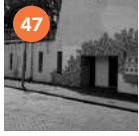
Joe's Garage
Autonomous centre
Pretoriusstraat 43
joesgarage.nl

Molli
Squatters bar
van Ostadestraat 55 hs
molli.squat.net

Nieuw en Meer
Arts, wokspaces
Oude Haagseweg 51
nieuwenmeer.nl

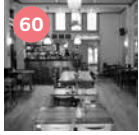

VLLA
Bar, music, club
Willem Roelofsstraat 9
vlla.nl

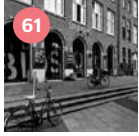

Vrankrijk
Livin, working, events
Spuistraat 216
vrnkrijk.org

CINEMA

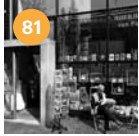

Kriterion
Cinema, bar
Roetersstraat 170
kriterion.nl

Studio/k
Cinema, bar, food
Timorplein 62
studio-k.nu

BOOKSTORE

Boekhandel van Pampus
Nice bookshop, coffee
KNSM-Laan 303
boekhandelvanpampus.nl

ART

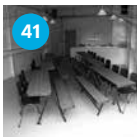

Framer Framed
Arts and culture
Oranje-Vrijstaatkade 71
www.framerframed.nl

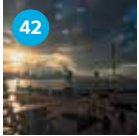

Kunstverein
Art, lectures, books
Hazenstraat 28
www.kunstverein.nl

RECOMMENDED BARS

Butchers Tears
Small brewery, bar
Jan van Galenstraat 10
butchers-tears.com

Pllek
Bar, food, music
T.T. Neveritaweg 59
pllek.nl

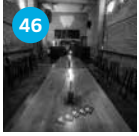
Saarein
Lesbian bar
Elandsstraat 119-HS
saarein2.nl

Skate cafe
Skating, bar, food
Gedempt Hamerkanaal 42
skatecafe.nl

Tolbar
Nice selection of beers
Tolstraat 182
tolbar.nl

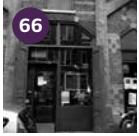

Walhalla Craft beer
Beer brewery, bar
Spijkerkade 10
walhallacraftbeer.nl

KITCHEN

De Peper
Vegan culture kitchen
Overtoom 301
ot301.nl

MKZ (Binnenpret)
Vegan food
1e Schinkelstraat 16
radar.squat.net/nl/amsterdam/mkz

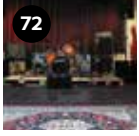
WORKSPACE

Workspace GWA - NDSM
Print, bookbinding
NDSM-plein 27
grafischwerkcentrumamsterdam.nl

Smerig fietsenwerkplaats
Bicycle workshop
Van Ostadestraat 233-E
ostade233.nl/smerig

Helicopter
Music rehearsals studios
Helicopterstraat 8
helicopteramsterdam.nl

Kunstenaar en ontwerper Yuri Veerman stuurde alle gemeenteraadsleden in Amsterdam een email met daarin de vraag: Bestaan slechte mensen? Bijna alle partijen stuurden een antwoord terug.

Re: BIJ1

Hey Yuri,

Ja er bestaan slechte mensen, maar de mening lopen uiteen waardoor. Of het inborst of omstandigheden zijn. Dan wel een combinatie daarvan. De persoon wiens gezicht jij vrijwel hebt weggelaten op de "grapje" poster is er een van.

Met groet, vreer

Re: Partij voor de Dieren

Beste Yuri,

Onze politiek is niet gebaseerd op het mensbeeld van een politicus, maar op een gemeenschappelijk wereldbeeld. Deze visie is terug te vinden als beginselverklaring van de partij: <https://www.partijvoordedieren.nl/beginselverklaring>

Mocht deze visie nog vragen oproepen, dan hoor ik dat graag!

Met vriendelijke groet,

Anke Bakker
Gemeenteraadslid
Partij voor de Dieren Amsterdam

Re: SP

Ja. Die bestaan. Dat lijkt me wel. Maar niet alle mensen met slechte daden zijn slecht. Dat oordeel wordt vaak te snel geveld. Trauma of ellendige opvoeding laten sporen achter. Omstandigheden maken de mens, laten we dus de omstandigheden menselijker maken.

Het antwoord op de vraag verschilt ook in de tijd en door omstandigheden. Zo maakt het veel verschil of je in vrede leeft of de gruwelen van oorlog hebt doorstaan.

groet,
Erik

Re: GroenLinks

Beste Yuri,

Dank je wel voor deze prikkelende vraag, waar ik me al een paar dagen het hoofd over breek. Want wat is precies een "slecht mens"? Iemand die slecht is in mens zijn? Of iemand die intrinsiek kwaadaardig is? Wat beoordeeld wordt als "goed" of "slecht" blijft in feite een subjectief begrip, er bestaat geen absolute objectieve standaard. Volgens vele volkeren ben ik een slecht mens omdat ik als vrouw op vrouwen val, bijvoorbeeld. In die zin vind ik het ook niet zo relevant of iemand nu inherent slecht of goed is, whatever that may be. Net als dat ik het in feite niet zo interessant vind of iemand, zeg oprecht racistisch is of uit opportunisme racistische dingen zegt of doet. Het effect van dat racisme is even erg, ongeacht of iemand het "echt meent" of niet.

Wat ik veel relevanter vind is wat een mens doet, en dan vooral ook of iemand willens en wetens anderen (mens, dier of natuur) schaadt of juist probeert dat niet te doen.

Ik weet niet of dit je vraag voldoende beantwoordt. Anders filosofeer ik er graag verder met je door.

Warme groet,

Tirza de Fockert

Re: DENK

Beste Yuri,

Ik wilde nog iets belangrijks toevoegen. Ik heb mijn tekst teruggelezen en merkte dat er iets ontbrak. Als moslim geloven wij in de vergevingsgezindheid van Allah en dat is een belangrijk aspect dat ik wil toevoegen als dat kan. Ik heb twee voorbeelden uit de Koran toegevoegd om de islamitische visie te belichten. Welke fout(en) je ook hebt gemaakt in het leven, tot de dood is er altijd een kans om oprechte berouw te tonen en vergiffenis te vragen.

"O Mijn dienaren die buitensporig zijn geweest tegenover zichzelf (door het begaan van zonden), wanhoop niet aan de Genade van Allah. Voorwaar, Allah vergeeft alle zonden. Waarlijk, Hij is de Meest Vergevingsgezinde, de Meest Genadevolle." (Soerat az-Zoemar: 53)

"Behalve wie berouw toont, gelooft en goede daden verricht. Voor diegenen zal Allah hun slechte daden inruilen voor goede daden. En Allah is de Meest Vergevingsgezinde, Meest Barmhartige." (Soerat al-Foerqaan: 70)

Ik hoop dat het niet te lang is, anders kan ik het ook verkorten :)

Vriendelijke groet,

Numan

Re: Partij van de Arbeid

Beste Yuri,

Dank voor jou mooie vraag die mensen aan het denken zet. Volgens mij bestaan er alleen maar goede mensen. Maar sommige goede mensen kunnen hun slechte instincten beter onderdrukken dan andere!

Hartelijke groet,
Nenita La Rose

Re: ChristenUnie

Hoi Yuri,

Hangt ervan af hoe je slecht definieert. Als we naar elkaar standpunten in de politiek kijken, zien we al dat slecht een goed vaak gebaseerd is op een perspectief en inder-

daad het mensbeeld van een ieder. In zijn algemeenheid zie ik vanuit mijn mensenbeeld dat beschadigde mensen anderen weer beschadigen en pijn kunnen doen. Hurt people hurt people.

Re: NIDA

Geachte heer Veerman,

Het antwoord is JA. Die bestaan echt.

Nog een gelukkig nieuwjaar en de beste wensen.

Met vriendelijke groet,

M. Taimounti

Re: D66

Ha Yuri,

Wat een mooie vraag. Er zijn genoeg mensen die slechte dingen doen, of al dan niet bewust slechte of verkeerde keuzes maken. Daarnaast is er nog de nodige pech en dommigheid, wat niet perse slecht is, maar wel slecht kan uitpakken. Als er slechte mensen zouden zijn, zouden er ook goede mensen moeten zijn, wat misschien net zo eng kan zijn; Ik denk dat alle mensen beperkt zijn en hun zwakheden hebben, de een wat meer dan de ander; met alle consequenties van dien

Met vriendelijke groet,
Jan-Bert Vroege

Re: CDA

Beste Yuri,

Dank voor je leuke vraag. Ik geloof dat het Goede en het Kwade in alle mensen zit en de kunst van het leven is om het goede te doen en het kwade te laten.

Met vriendelijke groet,

Rogier Havelaar

Re: VVD

Dag Yuri

Interessante vraag; Er bestaan mensen die geneigd zijn tot het goede en mensen die geneigd zijn tot het kwade.

Helpt dit jou?

Groeten Hala

Re: JA21

Geen antwoord.

Re: Forum voor Democratie

Geen antwoord.

INFORMATION

JOIN THE COLLECTIVE

Over AA

Amsterdam Alternative is in 2015 begonnen als gezamenlijk project van een aantal onafhankelijke, (sub)culturele panden waarin muziek, film, dans, theater en andere kunst wordt geprogrammeerd maar waar ook wordt gewoond en/of gewerkt. Intussen is AA uitgegroeid tot een vereniging waar iedereen die onze principes en kernwaarden onderschijft lid van kan worden.

Naast de gratis tweemaandelijke krant organiseren we discussie en muziek avonden, een leesgroep, de AA Academy en zetten we ons in voor nieuwe vrije ruimte in Amsterdam middels ons collectief eigendom project Vrij Beton. Zie onderstaande organogram om een idee te krijgen van de organisatiestructuur en mogelijke toekomstige projecten.

Amsterdam Alterantive is non-profit, experimenteel, internationaal, sociaal, tolerant en creatief. Gericht op het propageren en steunen van collectieve actie, radicale politieke debatten en een wenselijke toekomst voor iedereen.

Tweetalig

Wij publiceren in het Nederlands of Engels. De taalkeuze wordt gemaakt door de schrijver. We hebben helaas het budget en de middelen niet om alles tweetalig af te drukken en vinden dat een combinatie van Nederlands en Engels goed past bij de stad Amsterdam dus vandaar de keus om het op deze manier te doen. Excuus aan degenen die een van de talen niet kan lezen.

Adverteren

Amsterdam Alternative is niet van plan om een krant vol advertenties te worden maar om een gratis krant mogelijk te maken zijn er inkomsten nodig. We proberen hier zo zorgvuldig mogelijk mee om te gaan en zullen geen advertenties van grote commerciële merken plaatsen. We zijn op zoek naar organisaties, merken, labels etc. die passen bij onze visie en doelgroep.

Ben jij geïnteresseerd om te adverteren in Amsterdam Alternative, neem dan contact op met:

advertentie@amsterdamalternative.nl

About

Amsterdam Alternative started in 2015 as a joint project from a couple of independent, (sub)cultural places where music, dance, theatre and art is created, experienced and presented. Over the years Amsterdam Alternative has grown out to become an association that everyone who supports our principles and core values can become a member of. Besides our bimonthly newspaper we organise music and discussion nights, reading groups, the AA Academy and fight for free space in Amsterdam through our collective ownership project Vrij Beton (Free Concrete). Check the organisation chart below to get an idea about our organisation structure and possible future projects.

Amsterdam Alternative is non-profit, experimental, international, social, tolerant and creative. Standing for collective action and radical political debate for the sake of a desirable future for the many, not the few.

Bilingual

We publish in English or Dutch, depending on the author's choice. Unfortunately we have yet to realise the budget which will allow us to present each article in both languages and besides that we think that a combination of Both Dutch and English fits well with Amsterdam. Please accept our apologies for any inconvenience caused by this.

Advertising

It is not our plan to have a newspaper full of adverts. However, a freely distributed newspaper must have an income. It is our policy to avoid hosting adverts by major commercial brands. Instead we look for partner organisations, brands, labels that share our vision and passion for the underground, non-commercial scenes in our city.

Are you interested in advertising in Amsterdam Alternative? Please contact us using the following email address: advertentie@amsterdamalternative.nl

Lidmaatschap

Amsterdam Alternative is een collectief project, een vereniging gebouwd op de kracht, energie en toewijding van de leden. Een organisatie als AA kan niet bestaan zonder mensen die willen helpen, willen meedenken en/of financiële steun willen geven. Daarom roepen we iedereen op om Amsterdam Alternative en onze doelstellingen te steunen middels een lidmaatschap. amsterdamalternative.nl/join

Bijdragen?

Wil jij graag bijdragen aan dit alternatief? Heel graag! We zijn als groep vrijwilligers altijd op zoek naar extra handen en hersens om stukken te schrijven, adverteerders te zoeken, de krant te distribueren, events organiseren en andere taken uit te voeren. Vele handen maken licht werk!

Membership

Amsterdam Alternative is a collective project, an association built on the strength, energy and dedication of its members. An organization like AA cannot exist without people who want to help, think along and/or provide financial support. That is why we call on everyone to support Amsterdam Alternative and our goals by becoming a member. amsterdamalternative.nl/join

Contribute?

Would you like to contribute to this project? We would love to hear from you! We are a group of volunteers always on the lookout for extra hands and brains to help us with articles, suitable advertising/marketing partners, distribution, event organising and other tasks and needs that might arise. Many hands make light work!

AMSTERDAMALTERNATIVE.NL/JOIN

COLOPHON

Board and daily coordination:

Ivo Schmetz, Quico Touw, Sebastian Olma

Editorial Team:

Ivo Schmetz, Jaap Draaisma, Menno Grootveld, Niels Niessen, Millie Lord

Writers, photographers, illustrators:

Credited with every article

Graphic design:

Ivo Schmetz (310k.nl)
Print: Drukwerkconcurrent

CONTACT

Postal Address:

Jan Hanzestraat 39-41
1053SK Amsterdam

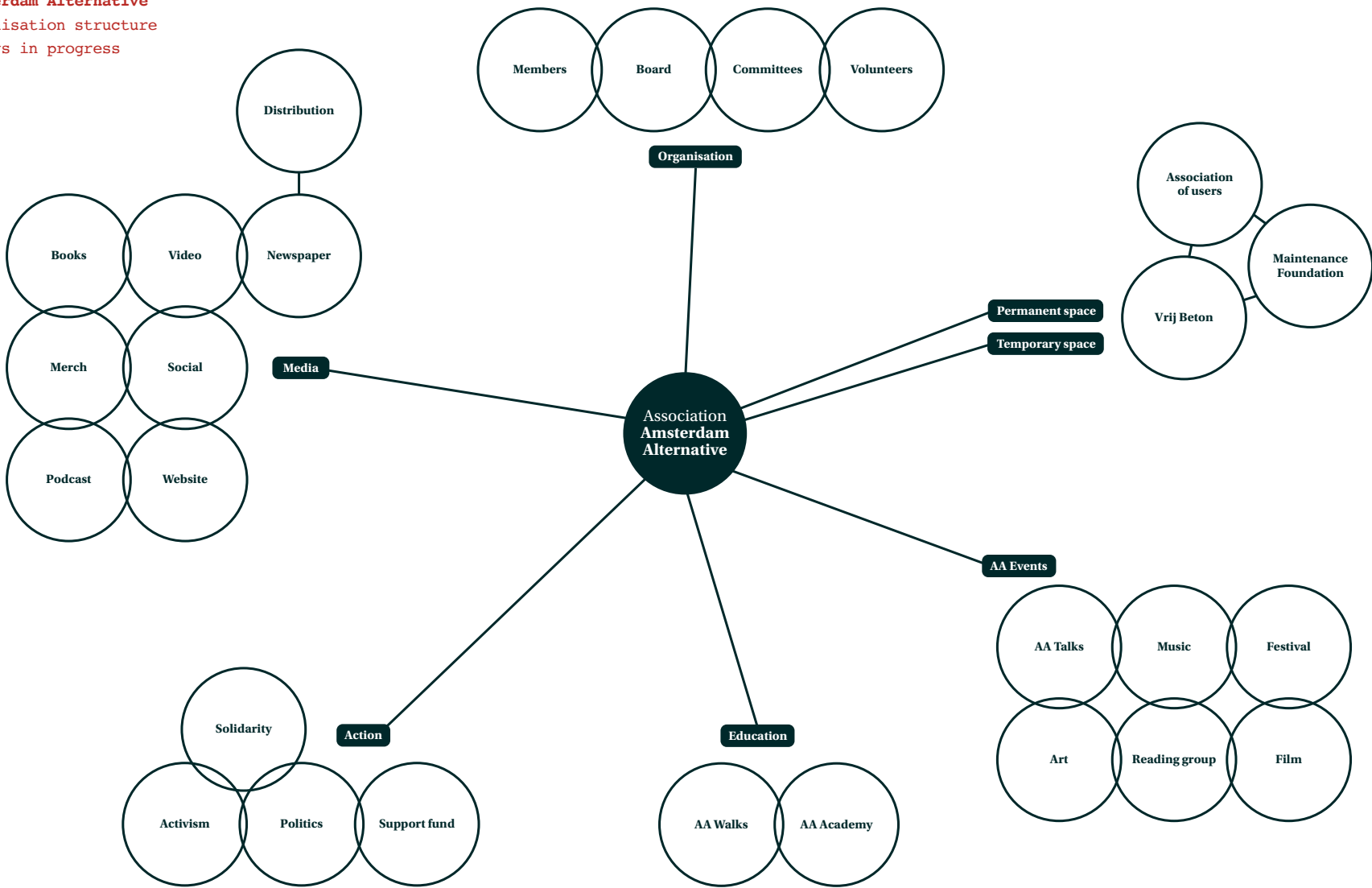
Email contacts:

info@amsterdamalternative.nl
redactie@amsterdamalternative.nl
advertentie@amsterdamalternative.nl
music@amsterdamalternative.nl
books@amsterdamalternative.nl
video@amsterdamalternative.nl
vrijbeton@amsterdamalternative.nl
academy@amsterdamalternative.nl

Online

www.amsterdamalternative.nl

Amsterdam Alternative
Organisation structure
Always in progress

**SOLIDARITEIT
IS EEN VAN DE
BELANGRIJKSTE
WAARDEN DIE AAN
ALLE ACTIVISME TEN
GRONDSLAG LIGT**

**DONEER AAN HET AA
SOLIDARITEITSFONDS
ZODAT WIJ KRAKERS,
VRIJPLAATSEN EN
ACTIVISTEN
FINANCIIEEL KUNNEN
ONDERSTEUNEN.**

WWW.AMSTERDAMALTERNATIVE.NL/DONATE

